

LÁZÁR ERVIN
HAPCI KIRÁLY

TARTALOM

Hapci király
December tábornok
Bőbeszédű Anasztáz
Vérengző Alfréd
Metrómese
Állatmese
A legkisebb boszorkány

Hapci király

- Én vagyok a legnagyobb király - kiáltotta Hapci király.
- Te vagy a legnagyobb - zúgták az udvaroncok.
- Nem félek semmitől - folytatta Hapci király.
- Nem félsz semmitől - búgták az udvaroncok.
- Csak a náthától - suttogta Hapci király.
- Hess, nátha! Hess, nátha! - rivallták erre az udvaroncok, csapkodtak a levegőbe, hogy elijedjen az a fránya nátha, borzasztó képet meresztgettek a négy világtáj felé, te nátha, ide ne gyere!

Ezzel a szertartással kezdődött a nap Hapci király udvarában. Mert való igaz: Hapci király ennyire félt a náthától. Jaj volt annak, aki Hapci király országában eltüsszentette magát. Azon nyomban hosszú lándzsákkal felfegyverzett poroszlók fogták körül, és elindult a náthamenet. Elöl egy kürtös fújta: tratata-trütütü, mindenki félre az útból, bújj, rejtőzz, mert hozzuk a náthást. A kürtös után - persze tisztes távolban - szegény náthás, hapci, utána meg, még tisztesebb távolban, a hosszú lándzsások. Így kísérték a birodalom széléig, és ott - hipp-hopp - átzsupolták a határon. S hivatkozhatott ám szegény pára bármire. Jaj, nekem csak füst ment az orromba, azért tüsszentettem, jaj, én meg borsot szagoltam, jaj, én a napba néztem.

- Óvakodj a füsttől, ne szagolj borsot, ne nézz a napba! - mondták neki a lándzsások, és már terelgették is a határ felé. Hapci király birodalmában tilos a tüsszentés.

Ám mi történt egy szép keddi napon?

Az udvaroncok épp ott tartottak a reggeli szertartásban, hogy hess, nátha, hess, nátha, és akkor hapci, de akkora ám, hogy megremegtek bele a trónterem ablakai - a király egy nagyot tüsszentett. Megdermedtek a náthahessegető karok, az udvaroncok báva képpel elhallgattak. Még csak azt sem mondta senki, hogy egészségére... ami igaz, igaz, ebben az országban ez nem is volt szokásban. Dermedt csend szállt a trónteremre. Mire a király még egy hatalmasat tüsszentett.

- Jaj - mondta síri hangon -, jaj, náthás vagyok.

Nosza óbégattak, rohangáltak, kapkodtak az udvaroncok, senki sem tudta, hová legyen, mihez kezdjen, mit kell ilyenkor csinálni.

Ha most itt köztársaság volna - gondolta az udvari bolond -, Hapci királyt is ki kellene zsupolni az országból. Persze annyi esze bolond létére is volt, hogy nem mondta ki a gondolatát. Mert ez az ország nem köztársaság, királyság volt.

Összedugták a fejüket az udvari bölcsek, de a nagy bölcsességből csak annyira futotta, hogy ágyba parancsolták Hapci királyt, hasas dunnák és pocakos párnák közé.

- A jó meleg ágy, az kell neki - mondták.
- Hapci - válaszolt rá a király, és még egyszer: - Hapci!
- Jajmicsináljunk, jajmicsináljunk? - tanácstalankodtak a bölcsek.
- Küldjünk orvosért - javallta az udvari bolond.

Kürtösök, hírvivők, dobosok, futárok és fullajtárok szedték nyakukba a lábukat és hirdették országsherte: Orvosok, kuruzslók, javasasszonyok, felcserek, lecserek, doktorok, faktorok, gyerünk mind a királyi palotába, tüsszög a király.

Na, jöttek is. Előzönlötték a királyi udvart. Fürdött a király kénes vízben, ivott mályvagyökérfőzetet, inhalált kamillagőzben, iszappakolást kapott, kenegették galajjal, dörzsölték urtikával, pirulát, tablettát, port nyeldesett - de mindhiába. Hapci, hapci! Tüsszögött, csak úgy zengett.

Megdühödött Hapci király.

- Fürdetés, izzasztás, dögöny - ordította -, de meggyógyítani, azt aztán nem! Majd adok én ennek a sok sarlatánnak! Ide most már csak az jöjjön, aki segíteni tud rajtam. Ha meggyógyít, száz aranyat kap, ha nem, a fejét vétetem.

Behúzta a nyakát a sok felcser és a többi fent említett, és szép csöndeskén, lábujjhegyen elsomfordált. Száz aranyunk bármikor lehet - gondolták -, de fejünk csak egy van.

Még ezer szerencse, hogy ott volt az udvari bolond. Megteszi az orvosnak, ha más nem akad.

- Ugyan már, semmiség az a kis nátha - mondta az udvari bolond.

- Semmiség?! Kis nátha?! - háborgott a király. - Mindjárt szíjat hasítok a hátadból.

A bolond csitítóan emelte a kezét.

- Hallgass végig, uram - mondta. - Ugye, ha egy nagy zsák kölest viszel a hátadon, és odamegy valaki hozzád, és magára vállalja a fele cipelését, megkönnyebbülsz?

- De még mennyire - mondta a király -, bár fél zsák is épp elég nehéz lehet.

- De akkor jön egy másik ember, és magára vállalja a fél zsák kölesed felét...

- Értem már - mondta a király -, a végén annyi ember jön a segítségemre, hogy mindenkinek csak egy szem kölest kell cipelnie. Az aztán semmiség... - Itt elakadt. - De mire megyek én ezzel a históriával, nem kölest kell nekem cipelnem, hallod-e, hanem náthás vagyok, nem hallod, náthás, hapci, hapci!

- Épp ez az - mondta a bolond -, a náthádat éppen úgy szét kell osztani, mint a kölest. Most egyedül cipeled az egészet, de ha szétosztanád alattvalóid között, mindenkire egy icinke-picinke nátha jutna csak. Nem igaz?

- Hogy neked mennyi eszed van! - kiáltott Hapci király, s máris szóltak a dobok, harsogtak a kürtök, gyülekezzen mindenki a vásártéren.

Reszketett a nép, na most mi lesz?

De nem esett senkinek bántódása. Amikor a birodalom minden teremtetten lelke ott szorongott a vásártéren, megjelent közöttük Hapci király, és hapci, hapci, rájuk tüsszentett. Rájuk tüsszentett egyszer, rájuk százszor, rájuk ezerszer.

Nem tudta a nép, mi végre a tüsszögés, de egy jó negyedóráska múltán egy szegény koldus nem bírta tovább, ő is eltüsszentette magát. Na, megijedt ám, most őt kitoloncolják, vége a jól jövedelmező, kellemes koldusi pályafutásának. Behúzta a nyakát, várta a lándzsásokat. De a lándzsások helyett a király rontott oda hozzá, keblére ölelte a koldust.

- Máris jobban vagyok - mondta -, fele náthámat átvetted tőlem.

A koldusnak megvolt a magához való esze, átszellemült képpel suttopta:

- Királyi náthám van!

- Az bizony - mondta a király. - Ezennel kinevezlek udvari főtüszögőnkömmé. Udvarmester! Fényes ruhát neki!

Na, több se kellett a népnek, tüsszögni kezdtek, mint a bolondóra.

- Királyi náthánk van - ordították -, királyi náthánk!

A király meg ugrabugrált örömében.

- Jaj, de megkönnyebbültem - mondogatta, és hapci, hapci!

De alig hallatszott a tüsszögése a nagy zajban, mert egy egész ország tüsszögött harsogva és boldogan. Tüsszögött az is, akinek kellett, és az is, akinek nem, tüsszögtek szabadon, rettegés nélkül, száz éve visszatartott tüsszögések durrogtak és burrogtak, önfeledten tüsszögött az ország.

Boldogan széledt szét a nép, a vidám tüsszögés közepette jobban ment a munka is. A királyi udvarban ettől kezdve megváltozott a reggeli szertartás. Nyoma sem maradt a náthaűzésnek. Belépett Hapci király a trónterembe, és azon nyomban egy nagyot tüsszentett.

- Egészségedre - zúgták az udvaroncok, s utána kórusban tüsszentettek. Valamennyien. A főudvarmestertől az utolsó kuktáig.

- Egészségetekre - mondta leereszkedően Hapci király, és lehuppant a trónusára.

Ám egy szép napon, a közös tüsszentés után felcsattant a főporoszló hangja.

- Felséges királyom - árulkodott -, az udvari bolond nem tüsszentett.

- Micsoda?! - csattant fel a király, és a bolondhoz fordult. - Nem tüsszentettél?

- Mit tegyek - vigyorgott a bolond kissé megszeppenten -, elmúlt a náthám.

- Neked csak úgy ukmukfuk elmúlt a királyi náthád?! - harsogott a király.

Ennek fele sem tréfa, gondolta ijedten a bolond.

- Hát egészen nem múlt el, csak lanyhult - hazudta. S hogy bizonyítson, hapci, egy nagyot tüsszentett.

Hát így. A poroszlók újra jární kezdtek az országot, lábujjhegyen osontak az emberek közelébe, füleltek. S persze a cserzővargák, földművesek, sókereskedők, lókupecsek és egyéb minden rendű és rangú népség rég kilábalt már a királyi náthából. S ha nem náthás, minek tüsszentesen? Minek? Majd mindjárt megmondom.

Mert előugrottak rejtekükből a poroszlók.

- Te már fél napja nem tüsszentettél - ordították. - Hát ezért kaptad te a náthát felséges urunktól?! Kitoloncolunk.

- Még hogy én ne volnék náthás! - siránkozott a rajtakapott cserzővarga, földműves, sókereskedő és egyéb minden rendű és rangú népség. - De mennyire, hogy az vagyok, hapci, hapci, hapci! - tüsszentettek.

A poroszlók kéjes arccal bólogattak.

- Azért! - S nagyot tüsszentettek ők is.

Azóta folyvást tüsszentget az egész ország, csak úgy harsog. Kivált, ha poroszlókat lát közeledni.

A bolond se kivétel. Ha a közelében van valaki, akkorákat tüsszent, hogy szél kerekedik tőle, ha meg egymagában gunnyaszt, azt hajtogatja, jaj, de bolond országban élek. Neki könnyű, ő maga is bolond. De mit szóljanak a többiek?

December tábornok

Jégkristálytű borosta az arcán, deres halánték, sasorr, sастekintet. Zúzmara szállt a trónterem falára, amikor December tábornok beviharzott, pára csapódott a drágakövekre, megtompult az aranylemezek fénye.

- Győzelem! - rikoltott December tábornok, szájából kivillogtak a szép, fehér, lapos fogak.

A trónszékhez lépett, teli tüdőből ráfújt - November tábornok maradványai fáradt pernyeként szétlebegtek, elenyésztek a semmibe.

December tábornok a trónra huppant - a királyi szék nagyot nyögött.

- Én vagyok a király! - ordított December tábornok.

Az alattvalók mélyen meghajoltak.

- Király vagyok - ismételte December tábornok, s az alattvalókból halkán, mint a téli szél, elősustorgott:

- Éljen a király!

A terem kárpitjai mögül fagykígyók csusszantak elő, törékeny szárnyú didergések és vaskos vacogások lebegtek a mennyezet alatt.

- És most már soha többé... senkinek! - mondta December tábornok. - Ez a trón már örökre az enyém.

Hahotázott.

Égdörgés decemberben? De furcsa!

A hang végighömpölygött a tájon, forgolódott a völgyekben, felágaskodott a hegycsúcsokon - aztán magába szívta a palaszürke ég.

De akkor egy icike-picike „jaj”, sóhajnyi se, csak akkorka, mint egy tűszúrás, és újra, újra.

- Támadnak! - kiáltott rémulten az Első Ezredes. - Már elesett öt másodperc-katonám.

December tábornok felbődült a trónon, jégcsap-szakállá nőtt.

- Egyetlen katonámat sem adom! Egyetlen másodpercemet sem! Minden erővel védekezni!

Az ablakhoz ugrott, végigtekintett glédába állított hadseregén.

- Nem adjuk meg magunkat!

- Hurrá! - zúgta a sereg, felemelt kézzel vivátoztak a másodperchadosztályok, a percezredek, az óraszázadok és a napszakaszok. - Hurrá!

A nagy zaj elnyelte a haldokló másodperc-katonák kiáltásait.

December tábornok szeme végigpásztázta katonái fegyverzetét: a fagypipákat, zúzmara-
vetőket, hóvihartankokat, fényelhárítókat, jégpáncélosokat és széllokókat.

- Nem győzhetnek le - mormolta elégedetten.

Ekkor egy hangos jajkiáltás, a hadsereg elnémul, és végig a suttogás:

- Elesett az első nap! Ott elől már bomlanak a sorok, hallatszik a fegyverek csettegése, süvítése, pattogása, rianások pendülnek.

- Elveszünk! - siránkozik az Első Ezredes; már csont és bőr, félelem piroslik a szemében; menekülne, de December tábornok vállon ragadja, az első sorba löki.

- Harcolj, kutya, még nincs veszve semmi!

S az Első Ezredes ott, a sor elején, puff, elzuhan. Egy hét már hősi halott.

- Tovább! - rikkant December tábornok, és csatasorba állnak a Második Ezredes katonái.

Mintha most csitulna a harci zaj, csak kis jajok, csak aprócska jajdulások.

- Ki törődik velük? Kicsoda?! - üvölti December tábornok. - Csak hulljatok, másodpercek, adjátok értem véretek! Csak én maradjak meg! Ti se érdekeltetek! - vicsorogja az ezredeseknek.

És ott kint újra feldübörög a csata. Piff-paff, esnek el a napok, a hős csütörtökök, vakmerő szerdák és lánglelkű péntek.

Reszket December tábornok, üvölt December tábornok, tombol December tábornok. Az utakat hó fűjja be, elakadnak a vonatok, nyögnek a háztetők a fehér súly alatt.

- Nem adom meg magam! - vicsorog December tábornok rongyos csizmában, széthasadt mentében.

Jég a bordája, jég a térdé, jég a szíve. Jégtábornok.

Rozog a jég, csukladozik. Már csak egy napja van, egyetlenegy. De mi ez? Az emberek táncolnak, jókedvűen járják az utcákat, fűjják a trombitát.

- Mi ez? - kérdezi December tábornok, trónusára rogyva; már jártányi ereje sincsen.

- Téged búcsúztatnak - mondják az utolsó órák -, és Január tábornokot köszöntik. Ő lesz az új király.

- Nem lehet - liheg December tábornok -, ez az én trónusom! - Markolná a karfát, de az erő már elcsorgott ujjáiból, csak ordítani tud még egy utolsót, ezt is szájalmasan, egyre halkulóan.

- Én December... cember... ember...

- Látod - súgja neki az utolsó perc -, ha ajándékba adtad volna a napokat, órákat, másodperceket... Ha szép hókristályokkal, vastag hóbundával, szánkózó gyerekekkel...

És meghal.

Hallottad, Január?

Bőbeszédű Anasztáz

Bőbeszédű Anasztáz, mint a neve is mutatja, mindig beszélt. Álltában, ültében, bánatában, örömeiben, ingben, nagykabátban - egyszóval talán még álmában is, mindig csak beszélt és beszélt és beszélt.

Zuhogtak belőle a szavak, mint a jégeső, mint a nyári zápor, áradtak, pörögtek, örvénylettek. Gátja-szakadt folyó vize, olvadt acél a szétrobbant kohóból, Niagara-vízesés, szóforgószerű, szóvihar, szótájfún.

Bimm-bumm-zii-zuu, igék és főnevek, piff, alanyok, puff, állítmányok, tört lábú jelzős szerkezetek, sánta állítások, vaksi kérdések. Jaj, az összetett, jaj, az egyszerű, jaj, a félmondatok!

Mindenki befogta a szemét, befogta a fülét, mindenki behúzódott csigaházába, magára zárt ajtót, ablakot.

Nem tudtak hová lenni Bőbeszédű Anasztáz szavai.

Befogott fülek, befogott szemek, zárt csigaházák, csukott ajtók, csukott ablakok. Bőbeszédű Anasztáz szavai fáradtan a földre hanyatlottak, szétterültek, hullámszórtak.

Előbb Anasztáz bokájáig,

aztán a térdéig,

aztán a derekáig,

na, már a melle közepéig!

Ni, már nyakig áll a szótengerben!

Hé, Anasztáz, jó lesz vigyázni, belefulladás!

Na, végre Anasztáz is észrevette, de ahelyett, hogy elhallgatott volna, felkiáltott: NEM LÁTJÁTOK, HOGY MEGF... és éppen ennyi kellett csak a szótengerhez, hogy Anasztáz a feje búbjára ellepje. Ha talán annyit kiált, hogy: SEGÍTSÉG!? De nem annyit kiáltott.

Kapálódzott, ugrált szótengere felszíne alatt, és bugyborékolott (úgy látszik, még odalent is beszélt az istenadta), de mindhiába, csak megfulladt szegény.

Most ott hánykolódik szótengere dühödt hullámaiban, vad jelző-hinarak tekergőznek a dereka köré, mellét névutó-mohák pikkelyezik, kötőszó-algák telepsznek szétterült hajára, arcára számnév-homok szítál.

Hallgat Anasztáz, végre csönd van.

Kinyílnak a fülek, a szemek, a csigaházák, ajtók, ablakok. Az emberek okos szóra várnak.

Vérengző Alfréd

A híres nevezetes Habocco- (mondd: habokkó) dinasztia igen jelentős alakja Első, vagyis Vérengző Alfréd. Ezerháromszáztizenhárom tizenharmadik hó tizenharmadikán, pénteken született Csarnikotban. Születése után egy perccel már látszott, hogy csodagyerek, mert nem oázva sírt, ahogy a magunkfajta közönséges, hanem így, hogy hoé-hoé-hoé! Jó ideig nem is hagyta abba. Etették, csak hoézott; itatták, még jobban hoézott; prüntyögtek neki, szirénázva hoézott; ringatták, tutulva hoézott.

Talán hóért sír - vélte egy bölcs tudornok, s máris kengyelfutók szertesztét, havak felé, jegek felé, ki a Csomolungmára, ki a Bucsecsre, ki a Kilimandzsáróra, ki az Északi-, ki a Déli-sarkra. Hozták a havat. Na, több se kellett, mint egy elromlott gőzmasina: hoé, hoé, hoé!

Hiszen ez a csodaherceg nem hóért sír! Hóhért kiabál! Na gyerünk csak, álljon elő a hóhér. Előállt. Pallossal, csuklyában, ahogy illik. Feketén, vörösen. És láss csodát, a gyerek elvigyorodott, most láthatta, aki odanézett, hogy foggal született, mint a táltosok, két hegyes szemfog ágaskodott rózsaszín ínyében, brrr, az ördög táltosa, s mivel, ugye, beszélni még nem tudott, csak intett kinyújtott tenyérrel, és a legokosabb tudornokra mutatott. Nyissz, a hóhér lefejezte a legokosabb tudornokot. A gyerek visított örömeiben.

És attól kezdve így ment ez mindennap. Jött a hóhér: nyissz egy fej. És amikor megkoronázták a hoéherceget, és király lett belőle Első, vagyis Vérengző Alfréd néven, akkor kezdődött ám az igazi hejehuja. Nyissz és nyassz, kipp és kopp, hullottak a fejek. Udvaroncok, főkatonák, palotai lóti-futi népség, sorra került mindenki, még saját apjának és anyjának sem kegyelmezett a rémséges Alfréd, aki - mint mondtam - a Habocco családból származott.

És képzelheted, mi volt, amikor eljött a nagy nap. Ketten maradtak a palotában. Vérengző Alfréd és a hóhér. Mi az, hogy nincs több?! Gyerünk ki az országba, elő a köznéppel, üsd le a fejüket - üvöltött a király. Na de a köznépnek - a te őseidnek, meg az enyémekeknek - sokkal több esze volt annál, mint azt a Habocco családbeli Első vagy más néven Vérengző Alfréd képzelte. A köznép elbújt. Fába, füvekbe, nádszálakba. Az én ősapám például egy akácfaiban álldogált, a fa gyökerei szívogatták neki a táplálékot, a lombja meg meséket suttogott neki, hogy el ne unja magát odabenn. Azt is hallottam, hogy a te ősapád egy tölgyben lelt menedéket, egy üknagynénéd smaragdzöld füvekbe bújt, s az ősanád meg, képzeld, egyenesen a napba rejtezett. Onnan lesett ki a sugárkévék mögül, mi történik idelent. Azt láthatta, hogy a hóhér dülva-fülva jár házról házra, faluról falura, hujjog és vijjog, nagyon nem tetszik neki, hogy senkit sem talál.

Mit tehetett egyebet, dolgavégezetlen hazaindult. De a szemében nagy elhatározás: van még valaki lefejezhető! Vérengző Alfréd meg nézi őt az őrtoronyból. Szemében nagy elhatározás: van még valaki lefejezhető! Pallost ragad Alfréd, úgy várja a hóhért. Pallossal közeleg Alfréd felé a hóhér. A várudvaron találkoznak. Egyszerre emelik, egyszerre sújtanak. Egyszerre hullanak a fejek, egyszerre dől a két test. Gurul a hóhér feje, gurul Vérengző Alfrédé. Mennyei zene. Mi meg előjövünk a fákból, füvekből, muzsikáló vizekből, sugarakból meg madár-csicsergésből. Tesszük a dolgunkat.

De rejtekhelyeinket nem felejtjük el.

Metrómese

A metrószerelvény begördült a remízbe, hogy megérdemelt éjszakai nyugovóra térjen. A kocsik fáradtan nyújtózkodtak, ellazították rugóikat, egy-két álmos pillantás után a szemük is bekoppant. Csak a 336-os kocsi figyelt éberén, mintha a többórás gurulással még nem járt volna le a szolgálata. Ajtói lélegzet-visszafojtva várták, hogy a remízmaster egy gombnyomással becsukja a kerekeken gördülő kaput, s odakintről eloltsa a villanyt. A mélyfekete remíz-éjszakában azonnal izgatott sugdolódzás kezdődött.

- Hurrá, én győztem - sisteregte diadalmasan az Első Ajtó.

- Az korántsem biztos - mondta a Harmadik. - Mondd a számot!

- Hetvenkilenc.

- Lemaradtál. Kettővel megelőztelek - örvendezett a Második Ajtó -, rajtam nyolcvanegy ember járt át az utolsó fordulóban.

- Nyolcvanegy!? Az lehetetlen - hitetlenkedett a Harmadik -, akkor rajtam miért csak negyvennégy? Biztos, hogy jól számoltál?

- Csak nem képzeled, hogy csalok!

- Akkor te győztél.

- Hacsak az Utolsó Ajtó meg nem előzött. Hé, Utolsó Ajtó, miért lapítasz?

- Nem lapítok én - mondta durcásan az Utolsó Ajtó -, te nyertél. Minek beszéljek fölöslegesen?

- Azért mondd csak meg az eredményedet - mondta nagy kegyesen a győztes.

Az Utolsó Ajtó, mintha nem hallotta volna a felszólítást, hallgatott.

- Na, mondd már! - sürgette most már mind a három társa.

- Egy - mondta alig hallhatóan az Utolsó Ajtó.

- Mennyi? - ámuldoztak a többiek, és nem tudták visszatartani a nevetést. - Egy?! Nahát, mondhatom, szép eredmény.

Nagyon szégyellte magát az Utolsó Ajtó.

- Azt azért vegyétek figyelembe, hogy ennek az egynek ferde volt az orrsővénye.

- Hogy? Micsoda? - kérdezték a többiek, és átvillant rajtuk, lehet, hogy a kudarc megzavarta szegény Utolsó esztét.

- De nagyon jól állt neki - folytatta a habókos Utolsó Ajtó -, nehogy azt higgyétek, egy csöppet is rontott az arcán ez a picike hiba. Sőt! Ettől lett nagyon bájos a szabályos, szép metszésű orra. A szeme mandulavágású, a színe opálkék...

- Az opál nem is kék - szakította félbe a Második Ajtó.

- Nem baj. Akkor is opálkék volt a szeme - mondta határozottan az Utolsó Ajtó. - És vidámság lakott a szemében, látszott rajta, a szomorúakat egy-két szóval meg tudja vigasztalni, sőt szó se kell, csak rájuk néz, és huss, máris elröppen a szomorúság.

A többiek erőlködve próbáltak felidézni valakit a saját utasaik közül. De csak egy ellibbenő hajfonat, egy lábikra, egy kabátszárnny.

- Milyen volt a haja? - kérdezte az Első Ajtó.

- Milyen lett volna, szőke. Fehér blúzban és sötétkék szoknyában volt, a keze finom művű, keskeny.

- Nem is emlékszel a kezére!

- Már hogyan emlékeznék, amikor olyan volt a keze, mint egy ékszer. És meg is simogatott.

- Megsimogatott?

- Azt hiszem.

- Mi az, hogy azt hiszed?! Megsimogatott vagy nem?

- Amikor kiszállt, könnyedén megérintett.

- Az csak véletlen volt. Kapaszkodott - mondta az Első Ajtó.

- Szerintem simogatás volt - mondta a Második.

- Hol szállt föl? - kérdezte a Harmadik.

- Az Arany János utcai megállóban.

- És meddig jött?

- Sajnos csak a Kálvin térig. Nagyon reménykedtem benne, hogy kiscesti. De nem. Ott lakhat valahol a Kálvin tér környékén.

- Mit mondtál, milyen blúzban volt?

- Fehér. Fehér, fodros blúzban. Amikor kiszállt, le nem vettem a szemem a blúza fehér foltjáról. Hogy minél tovább láthassam... s ja, igen, a járása! A járása is szívmelegítő volt, elnéztem volna ítéletnapig...

A négy ajtó hallgatott. Lecsukódott a szemük. S ha jól tudom, aznap éjjel valamennyien a fehér-blúzosról álmodtak.

Állatmese

Éppen mély álomból ébredtem. Tudjátok, amikor az ember olyan kótyagos, azt se tudja, hogy reggel-e, este-e, Alsóküsmődön van-e, vagy Szekeresbogáncson. A világ már kezd összeállni a szemem előtt, bokrok, füvek, fák, az ég átdereng a levélrengetegen... de mi az a vörös ott. Hú, milyen vörös, és benne két égőzöld csillag. De hát akkor én Alsóküsmődön vagyok, és reggel van, és ez a vörös nem más, mint a zöld szemű rém, a rémszemű róka. Na, minden izmom megfeszül, már ugranék is, hogy fussak, mint a szélvész, de akkor alázatosan, behízelt hangon megszólal a róka.

- Felséges úr, bocsáss meg a zavarásért, de senki más, csak te segíthetsz rajtam.

Azért óvatosan hátrálok egy centit. Kettőt.

Mi az, hogy felséges úr?

A vörösséges meg folytatja.

- A te félelmetes fogsorodtól retteg minden állat, neked csak egy intésedbe kerül, hogy megszűnjék a mostani fejtelenség az erdőn.

Még hogy félelmetes fogsor? Miféle félelmetes fogsor? Azért egy kicsit összecsikorítom a fogam. Ki tudja? Igaz is, rendesen csikordul.

- De nem is kell felvillantnod a fogadat - folytatja a róka -, elég csak megrázintani hatalmas és királyi sörényedet, máris behúzott farkokkal menekül valamennyi rendetlenkedő.

Királyi sörény? Hogyhogy királyi sörény? Hátrabandzsítok a nyakam felé, de hiába, ki láthatja a saját háta közepét? Azért, figyeled, mintha valami súlyos lengene a nyakam körül. Aha. Lehet, hogy sörény... De hiszen akkor én... Lehetséges?

- Sőt - folytatja a róka -, ha méltóságodon alulinak tartod sörényed megrázintását, felséges bojtos farkad egyetlen mozdulata is elegendő.

Az ám, a bojtos farkam! Na, meg is suhintom. Most suhant vagy nem suhant? Apró mocorgást érzek ott hátul. Lehet, hogy ez a suhanás? Mindenesetre nem akárki vagyok, az egyszer biztos. De hogyhogy eddig...

- A füledbe súgnám a panaszomat - mondja a róka -, mert hangosan nem merem elmondani, de nagyon félek a karmaidtól. Ha megígéred, hogy nem bántasz, közelebb merek menni hozzád.

- Nem bántlak - mondom, és megköszörülöm közben a torkom, mert a hangom azért egy kicsit vékonylom, és még egyszer mondom, megfeszített torokkal, öblögetve, de bizony így sem valami félelmetes, a vörösség meg már jön, közeledik, egy gyors pillantást azért vetek a félelmetes karmaimra, hadd lássalak, te félelmetes karom, a róka meg már tátja a száját, talán súgni akar, vagy valami mást... De hát ez nyúlkarom... Fölordítok.

- Nyúl vagyok! Nyúl vagyok!

És máris futok, mint a nyúl. A róka fogsora összekattan, de csak a semmit harapja.

Futok, a lábam sem éri a földet.

A nagy vörösség egy darabig liheg utánam, de csinálok néhány váratlan kanyart, és lemarad, mint a borralaló.

Még hogy sörény, karom, bojtos fark, félelmetes fogsor!? Ó, te balgatag, te félküllős, te lütyő, te dinnye! Most aztán majdnem megettek.

A legkisebb boszorkány

Tisztelet Ámi Lajosnak

Ott állt a vén boszorkány a világvégi háza előtt, a tornácnak támasztva egy elhasznált villám, cipője mellett egy elrongyolódott égiháború, cakkos szegélyű, csak azért nem dobta a szemétdombra, mert fősvény volt az istenadta, hátha jó lesz még valamire.

Most éppen kiabált.

- Rilla! Marilla! Amarilla!

A lányait hívta. A fekete, tenyeres-talpas Rillát, a szőke nádszál Marillát, és a vörös, szeplős kis vakarcsot, Amarillát.

- Hé, kezdődik a tanítás.

Mert egy valamirevaló boszorkánytanoncnak ugyanúgy végig kell járnia az iskolát, mint a magunkfajta embergyereknek az általánost meg a gimnáziumot. Csak azután jöhet az érettségi. Hogy az embergyerek mit tud érettségi után, arról fogalmam sincs, de az biztos, hogy az érettségizett boszorkány már tudja a helyes testtartást a seprűn, s ha összeszedi magát, bővöl, bájol és igéz.

Futott a három lány.

- Milyen óra lesz az első? - tudakolta Amarilla.

Marilla rádörrent:

- Tessék megtanulni az órarendet!

- Gyerünk gyorsan - figyelmeztette őket Rilla. - Anya-Banya ma nagyon türelmetlen. És ha nem tudnád, az első óra igézés lesz.

Marilla pergő nyelvvel folytatta:

- A második rontás, a harmadik átváltozás, a negyedik... Hopp, mi is a negyedik?

- A negyedik gyakorlati. Helyes tartás a seprűn.

Meg is érkeztek. Köszöntötték az anyjukat.

- Rossz napot kívánunk!

- Adjon Belzebub - válaszolt illendőképpen Anya-Banya, de máris fölcsattant a hangja. - Hol késtetek ilyen sokáig?

- De hiszen még nem is érte el a nap a nyárfa csúcsát.

- Nyárfa csúcsa, nyárfa csúcsa! Oktondiak. Ti semmit sem éreztek a levegőben? Semmi sistergést, semmi kárhózatot?

Amarilla felsikoltott:

- Jaj, csak nem egy egér?!

- Ne egerezz itt nekem, amikor veszélyben az életünk, veszélyben a hatalmunk! El akarják orozni tőlünk az aranyszőrű kiscsikónkat.

A lányok álmélkodva néztek rá.

- De hiszen nincs is aranyszörű kiscsikóknk - mondta Marilla, de Rilla azonnal letorkolta:

- Ne beszélj sületlenségeket! Ha nincs, majd lesz. Igaz, Anya-Banya?

Elégedett mosoly terült a vén banya arcára.

- Rilla, te vagy a legjobb tanítványom. Veled érdemes volt annyit fáradozni. Belőled még lehet igazi boszorkány.

Rilla lesütötte a szemét.

- Köszönöm a dicséretet, de nem érdelem. Anya-Banya, én semmit sem érzek abból a sistergésből meg kárhózatból.

Anya-Banya megadóan bólogatott.

- Még csak a jövő hónap anyaga lenne. De most megtanítlak benneteket, hogyan hallja meg a boszorkány, ha az életére törnek. Akármilyen messze, akármilyen halkan. Figyeljétek csak, hogy ezer kilométerekre ide mi történik Király Kis Miklós portáján. Figyelj!

- Nem látok semmit. Nem hallok semmit - kiabálták a lányok, az anyjuk meg rájuk morrant:

- Csönd! Még nem mondtuk el a varázsigét. Mondjátok utánam: Kirgyola, bergyola, belzebubbancs, béka csüng az álladon.

A lányok mondták. Hú, vésztlóan hangzott ám.

- Kirgyola, bergyola, belzebubbancs, béka csüng az álladon.

- Mit hallasz Rilla? - rikácsolt a banya.

Tényleg, felsejlett valami távoli nesz, gurguláztatott, dödörészgetett.

- Mit látsz Marilla? - dörrent újra a banya.

- Ott ni! - mutatott a házfalra Marilla.

Valóban, a házfalon, mint egy mozivásznon, szakadozott szegélyű kép vibrált, hol eltűnt, hol felfénylett.

- Egy nő meg egy férfi - kiáltott Amarilla, s amikor élesedett a kép, álmélkodva hozzátette: - Egy férfi.

- Guvadjon a szemed, nyúljon a füled! - vezényelt Anya-Banya.

Guvadt és nyúlt, nocsak, ámulat-bámulat, élesedett a kép a falon, tisztult a hang, boszorkányék, mint egy moziban, látták Király Kis Miklós zsúpfödeles házat, beláttak az ablakon, ott ült Miklós, szemben az anyjával. Hallani, ahogy kimondja Tündér Tercia nevét.

- Valami Terciáról beszél. Tündér Terciáról - kiáltott Amarilla.

- Csitt, figyelj! - emelte az ujját Anya-Banya.

- Ez feleségül akarja venni azt a Tündér Terciát.

- Úgy bizony, hogy csipkedje meg a süly! Figyelj!

- Akad neked minden ujjadra lány idehaza is - mondta Király Kis Miklós anyja -, miért kellene nyakadba vened a világot?

Miklós egy újságot lobogtatott az anyja előtt.

- Nem érti, anyám? Az áll itt az újságban, hogy Tündér Tercia a világ legszebb lánya. Márpedig én nem veszek mást feleségül, csakis a világ legszebb lányát.

- Azt se tudod, hol lakik - replikázott az anyja.

- Majd megtalálom, ne féljen.

És már állt is fel, pakolászott a tarisznyájába.

- Még hogy a világ legszebb lányát! - fintorgott Amarilla.

A kép eltűnt a ház faláról, a hang elenyészett, Anya-Banya meg egy ijedt szónoklatba fogott.

- Lányok, ennek fele se tréfa! Ezt meg kell akadályoznunk. Halljátok?! Abból lenne nekünk égszakadás, földindulás, ha rálelné Tündér Terciára. Gyerünk, seprűnyélre! Ma amúgy is ebből lenne gyakorlati foglalkozás. Röpüljete, mint a szélvész! Száguldjatok, kirgyola, bergyola, belzebubbancs, béka csüng az álladon.

Nosza, a lányok seprűnyélre kaptak, emelkedtek, távolodtak.

- Igézés, varázslás, átváltozás, rontás, álljatok kézre nekik! Lányok, Belzebub legyen veletek!

A lányok visszakiáltottak a magosból:

- Veled is, Anya-Banya! - és háromszög alakzatban, mint egy vadászrepülő raj, száguldottak a magas ég alatt. Azért persze nem ment minden egyszerűen, Amarilla seprűje nagyon rakoncátlankodott. Ugrált, ficáinkolt.

Rilla rákiáltott a hűgára.

- Előbbre ülj rajta, te szerencsétlen! Ne maradozzatok le! Utánam! Tartsátok a magasságot!

Király Kis Miklós meg kérdezősködött úton-útfélen.

- Hallja-e, bátyám, meg tudná mondani, hol lakik Tündér Tercia?

Minden megkérdezett vakarta a feje búbját. Még hogy Tündér Tercia.

- Kukuljak meg, ha valaha is hallottam a nevét - ebben a mondatban lehetne összefoglalni a válaszok lényegét. Amíg végre egy ember föl nem kiáltott:

- Odanézz, ott ballag az az obsitos, ő már volt a világ túlsó felén is, kérdezd meg, hátha többet tud neked mondani.

Közben zúgtak a lányok a levegőben, nézelődtek, keringéltek. Hol vagy, Király Kis Miklós?

- Ott kérdezősködik, odanézz!

Nosza zuhanórepülésre váltottak. Gyorsan be egy bokor mögé. Megvagy, Király Kis Miklós. Hallották az obsitos hangját:

- Na, nem lehet valami nevezetes személy a te Tündér Terciád, ha én sem tudom, ki ő és hol van hazája. Mert én aztán úgy ismerem a világot, mint a tenyeremet, hiszen bejártam minden szege-zugát. Azt mondom, fiam, jobb, ha fölhogysz a keresésével.

Király Kis Miklós megcsóválta a fejét.

- Márpedig én akkor is megtalálom Tündér Terciát, ha térdig kopik is a lábam. Isten áldja, vitéz kapitány úr.

A lányok sutymorogtak a bokor mögött. Rilla fejében elkészült a terv.

- Marilla, változz öregasszonnyá, kerülj elébe, s mondd neki, te tudod, hol lakik Tündér Tercia, és erre mutass, felém.

- Feléd? Arról van szó, hogy az a Tündér Tercia a világ legszebb lánya.

- Ne povedálj annyit, tedd a dolgod! Kirgyola-bergyola-belzebubbancs, legyek szép, mint a hajnal pírja, ragyogjak, tündököljek!

Villant egyet, csattant egyet. Hú, ránézni se lehetett.

- Idenézz! Na, milyen lettem?!

- Hú, de ragyogsz - mondta Amarilla.

De Marilla, átváltozás ide, átváltozás oda, csak fintorgott.

- A te krumpliorroddal semmilyen varázslat nem képes megbirkózni.

Rilla ráförmedt.

- Még mindig itt vagy?!

Marilla kapta magát, egy röppenéssel Király Kis Miklós elé vágott. Egy bokor mögött megrázta magát, elmondta a kirgyola-bergyolát, s hopp, olyan öregasszony lett, mint annak a rendje. Kilépett az útra, botozott szembe Király Kis Miklóssal.

- Jó napot, öreganyám! - szólította meg Miklós. - Nem tudná megmondani, hol találok Tündér Terciát, a világ legszebb lányát?

Marilla rezegtette a hangját:

- Ezer szerencséd, fiam, hogy öreganyádnak szólítottál, mert így szívesen segítek rajtad. Tudd meg, éppen az előbb találkoztam Tündér Terciával.

Na, megörült ám Miklós, akkorát villant a szeme, mint a fényképész vakuja.

- Hol találok?

- Arra, csak arra - mutatott Marilla Rilla felé. - Ha sietsz, még utoléred.

Szedte a lábát Miklós, alig érte a földet. Aztán meglátta a fényességet, még jobban sietett, s már ott is állt Rilla színe előtt. Hajaj, ez azért nem látszik igazinak. Hátrahökkent.

Rilla meg mosolygott, mint a telihold.

- Kit keresel, szép legény?

Kérdezhetne, Király Kis Miklós csalódottságában fölmordult.

- Hát te aztán ragyogsz.

- Hogyne ragyognék, amikor én vagyok a világ legszebb lánya. Tudd meg, Tündér Terciával hozott össze a jósorsod - hazudta Rilla.

De Miklós olyan szemeket vetett rá, hogy kénytelen volt megkérdezni:

- Talán nem hiszed?

- Szép vagy, szép vagy - mondta Miklós -, de Tündér Tercia nem lehet ilyen szúrós. Szúr a szemed, szúr a mosolyod, na nem, az aztán nem.

Kapta magát Miklós, válaszra sem várva elszaladt. Rilla haragosan csapott a levegőbe, a testvérei vihogtak.

- Ne vihogj, átkozott banda, mert megkeserülitek! Ti is meg ez az elátkozott Király Kis Miklós is.

A távolodó Miklós alakja még fel-felvillant a bokrok között.

- Futhatsz, úgyis elkaplak - sziszegte Rilla, miközben fáradt foszlányokban szakadozott le róla a szépség álcája. Hullott a föld felé a sárga, a barna, az aranyfény, az ezüstragyogás, s mielőtt elérte volna a földet, szertefoszlott.

De Amarilla nem látott ebből semmit, mert meredten bámult Miklós után, s egyszer csak ijedt arccal felkiáltott.

- Jaj, éppen a világ vége felé fut.

A két nővére rákapta a szemét.

- Mi az, hogy jaj? Az jó nekünk, ha arra megy.

Úgy bizony. A világ vége felé sűrűsödnek a sivatagok, szakadékok, zuhatagok, vége nincs barlangok, járhatatlan, sűrű erdők. Az is könnyen eltéved, aki járatos arra. Hát még az, aki akkor látja először.

- Eltéved szépen, és odaveszik - örült Marilla. - Mehetünk végre haza, Anya-Banyánk szoknyája mellé.

Amarilla arca földerült.

- Nézd csak! Ott egy ablak világít. Egy ház. Hátha oda befogadják.

Nosza, söprűre pattantak a lányok, közelebb lebbentek. Akkora ház volt, mint egy kaszárnya, a faszindelyes tetején fénylő díszek, gömbök, holdacskák, csillagok. Rilla azonnal ráismert.

- Nézd csak! Hiszen ez a csillagok anyjának a háza. Az még az eltévedésnél is jobb, ha ott kér szállást. Reggel hazajönnek a csillagok, forró szelet fűjnek rá, elpárolog, mint a tűzhelyre hullott vízcsepp. A csillagok ki nem állhatják az embereket.

Ámde Király Kis Miklós nem vette észre a fényecskét, másik útra kanyarodott, egyre távolodott a csillagok anyja házától.

- Ezt nem engedhetjük - kiáltott izgatottan Rilla. - Amarilla, rajtad a sor! Öltözz ifjú vándorlegénynek, és terelgesd őt a ház felé!

Még lökött is egyet a hűgán, hogy hamarabb teljesüljön a parancs.

Amarilla - kirgyola, bergyola, belzebubbancs - futtában változott ifjú vándorlegénnyé. Kicsit lengetegé ugyan, de ki ad arra.

Futott a fák közt, aztán kiugrott az útra, mintha szemből jönne, és ráköszönt Király Kis Miklósról.

- Jó estét, jó estét, Király Kis Miklós!

Miklós álmétkodva nézett rá.

- Te meg honnan tudod a nevem?

- Tudom én, amit tudok. Azt mondom neked, Király Kis Miklós, hogy jobbra is veszélyes, meg balra is veszélyes. Fordulj szépen vissza, és menj haza!

Hej, de furcsa legényke. Nézte Miklós a szeplős, lengeteg alakot, ni, hogy csillog a szeme, és a szája szögletében egy fintor, hej, hátha rosszban sántikál ez az esti szembejövő. Ki is mondta nyomban a gondolatát:

- Miben mesterkedsz te?

De válaszra hiába várt, mert megzörrent az erdőben az avar, valami elcikkant ott, a lengeteg legényke felsikoltott, és belekapaszkodott Miklósba:

- Jaj, egy egér!

Na, bámult ám Miklós. Szép kis fiú ez, mondhatom. Halálra rémül egy egértől. Megrázta magát.

- Na, engedj már el, te hős ifjú!

De Amarilla nem engedte.

- Fordulj vissza, Király Kis Miklós, fordulj vissza!

Miklós méregbe gurult.

- Engedj el, míg szépen mondom, és menj utadra!

Közben megfordult, észrevette a csillagok anyja házának világító ablakát.

- Nézd csak, éjszakai szállásom is lesz.

- Jaj - mondta Amarilla, az arca elé kapta a kezét, és elfutott. Meg sem állt, csak a testvéreinél. Azok gyanakodva néztek rá.

- Mit suspitoltál te ott azzal a Király Kis Miklóssal?

- Még bele is kapaszkodtál, mint egy mentsvárba...

Amarilla dadogott:

- Azt mondtam neki... azt mondtam...

De már a másik kettőt nem érdekelte, mit mondott, mert észrevették, hogy Miklós egyenesen a háznak tart. Rilla boldogan tapsikolt, Marilla felvihogott.

- Jaj, nahát azt mondtam neki, jaj.

Miklós meg egyenesen neki a háznak. Már kopogott is.

Kilépett az ajtón egy hatalmas öregasszony. Fara, mint egy kazal, melle, mint két szénapetrenc. Akkora volt, mint egy vártorony.

Miklós előbb megszeppent, de az öregasszony arcára pillantott, és megnyugodott, mert egy picit sem volt ellenséges. Olyan volt, mint a jóságos holdvilág.

- Jó estét, anyóka! - köszöntötte illendőképpen Miklós. - Adna-e nekem éjjeli szállást?

Az öregasszony hangja, mint a nagybögő.

- Adhatok éppen, hely van elegendő. De mi szél hozott erre, szép fiam, amerre a madár sem jár? - S már tessékelté is befelé.

- Tündér Terciát keresem, a világ legszebb lányát - mondta Miklós. - Nem tudja véletlenül, hol lakik?

Nagy terembe léptek, jobbra-balra ágyak, vége-hossza nincs a sok megvetett ágyak, ott ballagtak köztük az öregasszonnyal.

- Sose hallottam róla - rázta a fejét a csillagok anyja -, de ha megvárod a reggelt, jönnek haza a fiaim, ők bizonyára tudják, mert nincs a világon semmi, amit ők ne látnának.

Miklós végigfuttatta a szemét az ágyhadseregen.

- A fiaid? Kik a te fiaid?

- A csillagok - mondta a hatalmas öregasszony, és elgondolkodva Miklóstra nézett, és mintha csak magának mondaná, így szólt:

- Jobban teszem, ha elbújtatlak. Egyik-másik fiam nem túlzottan rajong az emberekért. Na gyere csak!

Egy konyhafélébe értek, öblös lábasok, üstök közé, a sarokban egy akkora kemence, mint egy tűzhányó. Akadt ott egy kis beszögellés a sarokban, oda tuszkolta az öregasszony Miklóst.

- Itt, nézd e, itt, a sutban jó lesz neked.

Miklós bebújt a sutba, kényelmesen elhelyezkedett.

Odakinn az ablak előtt szorongott a három kis boszorka. Lestek volna befelé, de nagyon homályos volt az ablaküveg.

- Nem látok semmit - mondta Marilla.

- Én látom - suttogta Rilla. - A sutba bújta. Csak észreveszi valamelyik harapós csillag.

Eközben nagy zúgás támadt, mintha szél söpörne végig az erdő fölött. Nagy fényességgel röpi az első hazatérő csillagfiú. Hú, mord volt ám, komor, összeért a szemöldöke.

A három kis boszorka be, a bokor mögé.

A csillagfiú belépett a házba, beleszimatolt a levegőbe, még köszönni is elfelejtett, máris mondta:

- Huhú, emberszagot érzek.

Az öregasszony tuszkolta az asztal felé. Már megterített, ott gőzölgött az asztalon a csillagfiúk reggelije, forró fényecske, sült zöldség és párolt lilával. Mert ebből áll a csillagok étlapja, igaz, ha nagyon dühösek, egy embert is be tudnak kapni egy hammintással.

- Dehogyan érzel te emberszagot - mondta az anyja, és lenyomta egy székre. - Biztosan fárasztó éjszakád volt, egyél szépen, és búj a jó meleg ágyacskába.

Egyre nagyobb zúgás támadt, sorra jöttek haza a csillagok.

- Emberszagot érzünk - kiabáltak.

Az anyjuk alig bírta őket csitíttatni.

- Nincs itt semmiféle ember. Üljetek csak asztalhoz.

Rillát odakinn majd szétvetette a méreg. Mert persze megint ott leselkedtek. Subát kerekítették magukra, amilyen a hazatérő csillagoknak volt, és jó mély hangon kiabáltak odakinn. Hitük szerint csillaghangon.

- De igenis van itt ember, ne tagadd, anyám - kiabálta Rilla.

Marilla se hagyta annyiban:

- Úgy bizony, ott van a sutban, odanézzetek.

A csillagok anyja az ablakhoz ugrott, kitárta.

- Hát ti meg miféle szerzet vagytok?

- A fiaid vagyunk - mondta mély hangon Rilla -, nem ismerd meg bennünket?

Nagyot nézett az öregasszony.

- Ti az én fiaim? Azt hiszitek, mert ilyen sok fiam van, nem tudom őket az eszemben tartani? Te kis vakarcs, talán te is az én fiam vagy?

- Igen, én is - mélyítette a hangját Amarilla, de csak eddig jutott, mert mit látott, mit nem, fősikoltott: - Jaj, egér!

A csillagfiúk odabent nagyot nevettek. Nem tudták eddig, hogy félnének az egértől. Csillaganya meg kapta a seprűjét, és a lányok után is vágja, ha azok nem tűntek volna el szélvészgyorsasággal. Becsapta utánuk az ablakot. Szusszant egy nagyot.

Rá is fért, mert a legidősebb csillagfiú máris firtatni kezdte:

- Miféle sutról, miféle idegenről beszéltek ezek az ugribugri jöttmentek?

- Én tudjam? Kérdezd meg tőlük. Biztos valami viszálykeltő vén banya küldte őket az ablakunk alá. Hogy kiverjék a szemetekből az álmod. Hogy ne tudjatok holnap tündökölni, ragyogni és sziporkázni. Feküdjetek le szépen, és aludjatok! Sziporkázni nem lehet fáradtan.

A fiúk helyeselték, nyújtózkodtak, ásítottak, némelyik már húzta le a csizmáját, hogy ágyba bújjon. Az anyjuk meg, mintha csak amúgy mellékesen, épp-most-jutott-eszembe-formán megkérdezte:

- Ismer közületek valaki bizonyos Tündér Terciát?

De nem ismerte közülük senki. Rázták a fejüket. Tündér Tercia? Ki az? Hopp-hopp, már aludtak is.

Csillaganya odalépett a suthoz.

- Hallottad, ugye, nem ismerik a te Tündér Terciádat.

Aztán kicsit gondolkozott, végigfuttatta a szemét az ágyakon. Úgy bizony, egy ágy még üres.

- No nézd csak - morgolódott -, az én legkisebb csillagfiam megint elkódorgott valamerre. Várjuk meg még őt is, hátha tud valamit.

Nem kellett sokáig várakozni, vidám piros fénnel betoppant a legkisebbik, lábujjhegyen végigcsúszva alvó bátyjai közt, még mielőtt az anyja szemére hányt volna a késedelmet, megölelte, megcsókolta jobbról, megcsókolta balról, s lehuppant az asztal végére, mutatván, hogy farkaséhes. Majd érdeklődve beleszippantott a levegőbe.

- Itt valahol egy ember rejtőzködik.

- Most inkább arról beszélj, hol csavarogtál ilyen sokáig - vágott közbe az anyja.

A csillagfiú elmosolyodott.

- Éppen hogy nem csavarogtam. Álltam egy helyben, és tátottam a számat... Esküdni mernék, hogy itt valahol egy ember rejtőzködik.

Az anyja mintha meg sem hallotta volna.

- S mi volt az a nagy bámulnivaló?

- Nem mi, hanem ki. Tündér Tercia, a világ legszebb lánya.

Hopp, nagyot koppant valami a sutban.

- Na ugye mondtam, hogy rejtőzködik itt valaki.

Király Kis Miklós, veszedelem ide, veszedelem oda, előkászálódott a sutból. Odapattant a csillagfiú elé.

- Te tudod, hol lakik Tündér Tercia?

A csillagfiú érdeklődve nézte a bátor embert.

- Most mondtam, nem hallottad?

- Mert ő éppen Tündér Terciát keresi - sietett a fölvilágosítással a csillagok anyja.

A kis csillag majdhogynem tisztelettel nézett Király Kis Miklóásra.

- Lehet, hogy téged várnak ott?

- Engem? - álmélkodott Király Kis Miklós. - Hiszen azt sem tudja, hogy a világon vagyok.

- Pedig nagyon sütnék-főznek ottan. Mintha vendégre várnának. Tündér Tercia úgy ragyog, hogy akár csillaglánynak is beillene.

Király Kis Miklós fölkiáltott.

- Akkor te most kapóra jöttél nekem. Mondd meg, hol találom Tündér Terciát!

- Na, nem sokra mégy vele, ha elmagyarázom is. Mert bizony a világ másik végén lakik. Ha oda el akarsz jutni, vegyél hét pár vastalpú bakancsot, mire mind a hétnek elkopik a talpa a vándorlásban, talán eljutsz Tündér Tercia házához.

- Ha kell, hetvenhetet is elkoptatok.

- És mi végre, te jámbor?

Nagy elszánással mondta Király Kis Miklós:

- Mert, ha török, ha szakad, feleségül veszem.

Nagyot nevetett a kis csillag, de mi tagadás, az elszántság tetszett neki. S hogy Miklós a vastalpú bakancsok beszerzési helyéről érdeklődött, megszánta, s megígérte neki, hogy másnap a hátára kapja és odaröpíti Tündér Terciához.

Másnap reggel jó korán fölkeltek, hogy megelőzzék a többieket, Miklós illendőképpen megköszönte a csillaganya segítségét, föl pattant a kis csillag hátára, és már süvítettek is föl a magas égboltra, lobogott Király Kis Miklós haja, egykettőre olyan messzire értek, hogy akkorikának látszottak, mint egy szentjánosbogárka.

Persze a boszorkánylányok figyelmét nem tudták elkerülni. Nagyot kiáltott Rilla:

- Nézd, ott ül a kis csillag hátán!

- Hová viheti? - bizonytalankodott Marilla.

- Talán haza - reménykedett Amarilla.

- Haza?! Eszed tokját - rikkantott Rilla. - Gyerünk utána!

És már zúgtak is a söprűk, mint a rakéták.

Miklósnak ideje sem volt megbámulni odafönről az erdők haragoszöldjét, a hegyek hósapkáit, a cérnavékony folyók üde kékjét, máris megérkeztek. A kis csillag letette őt Tündér Tercia udvarának közepébe.

Olyan volt az udvar, mintha lakodalomra készülődnének. Vidám tüzek lobogtak, nagy rézüstökben főtt az étel, sűrögtek-forogtak a szebbnél szebb lányok, de Miklós mindjárt tudta, melyikük Tündér Tercia. Ott állt közepén, királyi tartással. Na, összefutottak ám mind, ahogy Király Kis Miklós megjelent az udvar közepén. Tündér Tercia odalépett hozzá, megfogta a kezét, és így szólt:

- Isten hozott, Király Kis Miklós. Jaj de boldog vagyok, hogy eljöttél!

Király Kis Miklós nem sokat teketóriázott, így válaszolt:

- Azért jöttem, Tündér Tercia, hogy feleségül vegyelek.

Tündér Tercia elmosolyodott.

- Tudom én azt, Király Kis Miklós, a világ kezdete óta. És tudtam, hogy éppen ma jössz, nézd, a te fogadásodra készülődünk.

A kis boszorkányok a kerítés résén leskelődtek befelé.

- Na, ezek szépen egymásra találtak. Csak azt tudnám, hogy ez jó nekünk, vagy rossz? - morfondírozott Marilla.

Rilla kifakadt.

- De mennyire, hogy rossz! Nem hallottad, mit mondott Anya-Banya? Akadályozzuk meg. És nem tudtuk.

Amarilla meg csak sóhajtozott.

- Bizony nem tudtuk, sajnos nem tudtuk.

- Ne sopánkodj, nincs még vége a játéknak - mordult rá Rilla -, majd csak kitalálunk valamit.

Tündér Tercia és udvarhölgyei mosolygúrújében elbűvölten állt Király Kis Miklós. Alig tudott odafigyelni Tündér Tercia szavaira.

- Kedves Király Kis Miklós, én most szokásunk szerint házam népével együtt templomba megyek. Addig te fürödj meg, hiszen biztosan belepett a hosszú út pora, öltözzél tisztába, nézelődj a házamban, érezd magad otthon! Mire visszaérünk, elkészül az ünnepi lakoma, s akkor aztán estélig vigadunk megérkezéseden. De van egy nagy kérésem: a házam a tied, azt csinálj benne, amit akarsz, de a tizenkettedik szobába, kérlek, sose menj be. Ha ezt betartod, boldogok leszünk, míg világ a világ.

Na erre már aztán odafigyelt Miklós, de egy pillanatig sem késlekedett a válasszal:

- Menjél bátran, Tündér Tercia, nyugodt lehetsz, feléje sem nézek a tizenkettedik szobának.

A kis boszorkák nagyon füleltek.

- Mi lehet abban a tizenkettedik szobában? - sutyorgott Amarilla.

- Most ne a tizenkettedik szobával törődj, az még odébb van - suttogta vissza Rilla. - Fürdés közben csináljunk vele valamit.

- Fojtsuk vízbe - sziszegte Marilla.

- Jaj! - szakadt ki Amarillából. - Inkább varázsoljuk el egy picit. Igézzük meg, változtassuk át. Azt nem mondta Anya-Banya, hogy öljük meg.

Rilla megvetően ránézett.

- Ha kell, úgy eltesszük láb alól, mint a pinty!

Miklós egyedül maradt az udvaron. Az üstök alatt parázslottak a tüzek, forrt a gulyás, sercegtek a sültök. Az udvar végén egy nagy üstben víz melegedett, mellette fakád meg egy famericske. Ezt szánták az én tisztálkodásomra, gondolta Miklós, telemerte a kádat meleg vízzel, és boldogan nyakig elmerült a meleg vízben. Áldott legyen a neve, aki a forró fürdőt kitalálta - ezt gondolta éppen, amikor három furcsa leányzó jelent meg a fakád mellett.

- Uram, állunk szolgálatodra - mondták.

Miklós még mélyebbre bújt a víz alá.

- Mit akartok, nem látjátok, hogy fürdök?

- Tündér Tercia rendelt ide bennünket, hogy mossuk meg a hátad.

Volt egy kis fenyegető a lány hangjában. Hogyne lett volna, amikor maga Rilla próbálta kedvessé szelídíteni a hangját.

Király Kis Miklós felkiáltott.

- Na, kifelé innen!

Még hogy kifelé!? Nekiestek mind a hárman.

- Nagyon piszkos a hátad.

Locsogott a víz, tocsogott. Nyomták, húzták, vonták szegény Király Kis Miklóst, sercegett a háta. Nagy volt a hangzavar, Miklós hol ordított, hol bugyborékol, már attól függően, hogy a víz felett vagy alatta volt-e a feje. Bizonyára nem éli túl, ha a szeplős kis vakarcs a hajába kapaszkodva ki nem ráncigálja néha egy-egy lélegzetvételt. De végül is az igazi segedelem egy sikoly volt:

- Jaj, egy egér!

S már futott is a szeplős kis vakarcsa, a két testvére a kiáltástól ijedt meg, ők is elinaltak, Miklós meg pihegett a vízben. Na, ezek csaknem megfojtottak. Szép kis fürdés, mondhatom... És megint ez az egér...

A lányok meg ott lihegték a kerítés mellett.

- A fene az egeredbe!

- Már majdnem sikerült megfojtani.

- Sebaj, beküldjük a tizenkettedik szobába.

- Miért, mi van ott?

- Akármilyen. Ami rossz Tündér Tercianak, az nekünk jó.

Beslisszantak a házba, számolták a szobákat. Tíz, tizenegy, tizenkettő... Rilla lehajolt, benézett a kulcslyukon. Nem látott mást, csak egy vastag láncot. Bekiabált.

- Hé, van odabent valaki?

Mély, reszelős hang hallatszott bentről.

- Gyere be, emberfia, gyere be!

Mindhárman megrezzentek a hangra.

- Be ne menj, lépre csal - suttogta ijedten Amarilla.

- Ne nézz bolondnak - súgta vissza Rilla, aztán mézesmázosra fogta: - Bemennék, csak nem tudom kinyitni az ajtót.

Recsegett odabentről a hang:

- A szemöldökfa fölött van egy lyuk, nyúlj bele, ott a kulcs, dugd a zárba, fordítsd el háromszor, de olyanformán, mintha nem kinyitni, hanem bezárni akarnád, s máris bejöhetsz.

A folyosó végén léptek kopogtak. Király Kis Miklós közeledett. Új ruhában, tisztán, hm, igazán nyalka legény volt. A három lány, mint az árnyék, be egy zugolyba.

Miklós figyelmesen megnézett minden szobaajtót, egyik-másikba be is nyitott, aztán odaért a tizenkettedik elé.

- Ez az a híres tizenkettedik szoba. Na, te aztán várhatsz, megtarthatod a titkodat magadnak - mondta az ajtónak.

Ám, úgy látszik, nemcsak az ajtó hallotta a mondatot, mert síri kísértethang zengett fel ekkor:

- Pedig jól tennéd, szép fiam, ha megnéznéd, mi van odabent.

Na persze, Rilla volt, a nagy ravaszdi, így próbálta rászédni Miklóst.

- Mi az? Ki beszél?

- Az beszél, aki jót akar neked.

Miklós jobbra-balra kapkodta a tekintetét, de nem látott senkit.

- Hol vagy? Hova bújtál?

Rilla folytatta:

- Ne törődj velem, hogy hol vagyok. Nyúlj csak a szemöldökfa fölé, ott egy lyukban megtalálod a kulcsot, forgasd meg a zárban, éppen ellenkezőleg, mintha nyitni akarnád, s akkor beléphetesz a szobába, meggyőződhetsz róla saját szemeddel, miként akar becsapni téged hön szeretett Tündér Terciád.

- Hazudsz - kiáltott Miklós.

- Menj csak be, majd meglátod, ki hazudik.

Miklóst elöntötte a pulykaméreg.

- Be is megyek, ne félj semmit!

Amarilla ijedten közbekottyantott:

- De hiszen azt ígérte...

- Csönd, te kelekótya - förmedt rá Rilla, de akkor már Király Kis Miklós kivette a kulcsot a szemöldökfa fölül, megforgatta a zárban, kitérte az ajtót.

Egy hatalmas testű, torzonborz ember volt odabent, kezén-lábán lánc, a láncok vége a falba süllyesztett karikákra erősítve.

- Köszöntlek, jó vitéz - mondta a torzonborz, odakint meg Rilla örvendezve tapsikolt.

- Akármi legyenek, ha ez nem egy sárkányember. Most véged, Király Kis Miklós!

- Te meg miért vagy ideláncolva? - kérdezte a szobában Miklós.

- Régi dolog az, szóra sem érdemes - morogta a sárkány -, de ha már itt vagy, adj nekem egy pohár vizet, mert szomjan veszek.

Marilla szeme fölcsillant.

- Rilla! Ez akkor az a híres szomjas sárkány.

- Úgy bizony - bólogatott elégedetten Rilla.

Amarilla elsápadt.

- De hiszen akkor, ha ad neki egy pohár vizet, az annyi, mintha kiszabadítaná, mert lepattognak róla a láncok.

Odabent meg Miklós már merítette is a fakupát a vízbe.

- Adok én neked kettőt is, csak azt mondd el, miért zártak ide.

A sárkány közben kikapta a fakupát Miklós kezéből, mohón inni kezdett, nagy reccsenések, roppanások, pattogtak a láncszemek, a vaskarikák kifordultak a falból, a sárkány boldogan kinyújtózott.

- Szabad vagyok! Szabad vagyok!

Kirontott a szobából, hiába akarta Miklós visszatartani, úgy söpörte le magáról, mint egy tollpihét. Rohant az udvarra, Miklós utána. Éppen szembe találták magukat a templomból hazatérő Tündér Terciával és háza népével.

- Jaj, Miklós, mit csináltál! - sikoltott Tündér Tercia, de akkor már átnyalábolta a sárkány, száguldott vele, mint egy kilőtt rakéta, hiába futott Miklós, már csak az üres levegőbe tudott kapkodni.

- Kiszabadítlak, Tündér Tercia, kiszabadítlak - ordította kétségbeesetten, de hogy aztán hallotta-e Tündér Tercia a hangját, vagy sem, azt nem lehetett tudni, csak a sárkány félelmetes nevetését zengették meg a körülálló hegyek.

Miklós egy darabig magába roskadtan állt az udvar közepén, aztán öklével a levegőbe csapott, és az udvar népe felé fordult:

- Ide figyeljtek...

A szó vége elhalkult, lehullott reményevesztetten. Mi ez? Miklós odalépett a hozzá legközelebb álló udvarhölgyhöz, megérintette a könyökét. Kő, kővé változott! Ijedten nézett körül, de tudhatta, a többi se járt másképpen. Mindenki sóbálvánnyá változott. Ott álltak, fura tartásban, ég felé emelt arccal. Kő volt mind. Még az üstök alatt égő tüzek lángjából is kő lett. Az ételek, mint a megszilárdult láva. Látod, Miklós, mit csináltál?

- Akkor is kiszabadítlak! Ha a világ végére vitt is - mondta Miklós, és megindult céltalanul, merre is menjen, hová is legyen? Meg sem hallotta a háta mögött pusmogó három kis boszorka nevetgélését:

- Világ vége, világ vége - Rilla göcögve nevetett. - Annál sokkal messzebbre vitték a te Terciádat. Sárkányországba. Akkor látod, amikor a hátad középit.

- Elvégeztük a feladatot. Mehetünk haza Anya-Banyához - mondta Marilla, és már pattant volna a söprűjére, de a másik kettő Miklóst bámulta. Amarilla távolba vesző tekintettel, Rilla meg szúrósan. Mint a mácsonyatüske, olyan volt a tekintete.

Miklós megállt az istállóajtóban, benézett. Ott álltak sorban a lovak. Azok is mind kőből. Vagy mégsem? Mintha ott hátul mozdult volna valami. Valóban, az istálló végében egy vénséges vén gebe állt. Az oldalbordája kirajzolódott a bőrén, a szőre loboncos, farán, mint két lándzsavég, a szúrós csontja. De legalább nem változott sóbálvánnyá. Nézegette Miklós, megszánta.

- No, te szegény, mikor látott a te szőröd keféte?

Összetekert egy marék szalmát, nekilátott megcsutakolni a lovat.

A kis boszorkák egy oszlop mögül lestek.

- Nézd, talált egy vén gebét.

- Sokra megy vele.

Miklós meg tovább társalgott a lóval.

- Biztos éhes vagy, na, majd kerítek valahonnan egy kis zabot vagy árpát. Valami csak akad itt, ami nem változott sóbálvánnyá.

Már indult volna, de akkor, csodák csodája, megszólalt a ló.

- Kedves gazdám, ne keress se zabot, se árpát, nézz ki az ablakon: látod ott azt a nagy farakást? Gyűjtsd meg, annak a parazsa kell nekem.

- Na, lőtték a hazamenésnek - komorodott el Rilla.

- Mert ez táltos, ugye? - kérdezte Amarilla.

- Az, hogy a fene vinné el - morgott Rilla.

A farakás lángra kapott, vidáman lobogott a tűz, ott maradt a helyén egy halom izzó parázs. Miklós kivezette a vén gebét, az meg nekilátott az evésnek, hersegett a parázs a foga közt, a feje körül szikraeső. No nézd, minden falat után változik. Megfényesedik a szőre, kikerekednek az izmai, a szeme fényes csillag.

- De hiszen te táltos vagy! - örült meg Király Kis Miklós.

- Az vagyok, édes gazdám, parancsolj velem!

- Tudod-e, hova vitte az én kedvesemet a sárkányember?

- Tudom bizony. Sárkányországba. Az alsó világba.

- El tudnál oda vinni?

- El is viszlek, vissza is hozlak. Nem hiába vagyok én táltos.

- Hurrá, akkor kiszabadítjuk Tündér Terciát.

- Hát, a vivéssel, hozással nem lesz gond. De kiszabadítani?! Az bizony bajos.

- Bajos, nem bajos, megpróbáljuk.

- Próbáljuk meg, kedves gazdám!

Miklós föl pattant a lóra, az meg, mint a szélvész, elszáguldott.

A három kis boszorkány tanácstalanul nézett utánuk.

- Hallod, Rilla, mennek Sárkányországba.

- Most akkor mit csináljunk?

- Sárkányország még egy igazi boszorkánynak is életveszélyes, hát még a tanulóknak!

- Hagyjuk a fenébe, ottpusztul úgyis.

- Nem pusztul! - mondta hirtelen Amarilla. - Különben is, mit szól majd Anya-Banya, ha hagyjuk eltűnni a szemünk elől?

Rilla helyeselt.

- Úgy is van, legalább egyőnknek utána kellene mennie.

- Húzzunk sorsot.

Rilla már kezdte is:

- Kirgyola, bergyola, belzebubbancs, akire a harminchárom kerül... - de nem tudta befejezni, mert Amarilla közbevágott.

- Nem kell sorsot húzni, én elvállalom.

Fölpattant a seprűjére, száguldott Miklós után. Nemsokára meg is látta az apró pontocskát, ők azok, nosza, még gyorsabban. Éppen az alsó világba vezető nagy szakadéknál érte utol őket. A táltos, se szó, se beszéd, belevetette magát a mélységbe, zuhantak lefelé a sötét, végeláthatatlan lyukon, ugrott a ló kiálló párkányról sziklacsúcsra. Miklós a ló nyakába kapaszkodott.

- Kedves lovam, nem lesz rossz vége ennek a zuhanásnak?

- Egy fikarcnyit se félj - nyugtatta a ló -, az alsó világba csak így lehet lemenni.

Amarilla bezzeg nem tétovázott, nem félt. Száguldott lefelé velük együtt. Ott lebegett, suhant Király Kis Miklós feje mellett.

- Miféle sötét árnyékokat látok itt körülöttünk?

- Nem sötét árnyat látsz, engem látsz, Király Kis Miklós - mondta Amarilla.

Miklós szemügyre vette a söprűnyélen suhanó kis csitrit, és elnevette magát.

- Csak nem boszorkánynak tetszik lenni?

- Vagyok, ami vagyok - mondta kis sértődöttséggel Amarilla -, de azt tanácsolom neked, hogy azonnal fordulj vissza. Odalent megölhet a sárkány.

Miklós még szélesebben mosolygott.

- És miért féltesz te engemet, kis varjúcska?

Még hogy kis varjúcska! Amarilla szeplői kifényesedtek a méregtől.

- Félt téged az ördög. Felőlem akár a nyakadat törheted. Csak éppen üzenetet hoztam.

- Kitől?

- Attól, aki téged sokkal jobban szeret, mint az a mézesmázos Tündér Tercia. Aki, ne félj, nem ment volna el hazulról az érkezésed órájában. Aki megmondta volna neked, mi van a tizenkettedik szobában.

- És ki lenne az a hölgy?

- Titok - vágta rá Amarilla.

Miklós jót nevetett.

- És legalább szép-e az a híres lány? Nálad szebb-e?

- Nálam nem szebb - mondta durcásan Amarilla.

- Talán csúnyább?

- Nem is csúnyább.

- Szóval éppen ilyen kis szeplős vakarcs, mint te. Na, mondhatom, jól nézek ki!

- Az már egyszer biztos, hogy jól nézel ki, te fafejű.

Ezzel megfordult, elszáguldott.

- Gyí, söprűcském, száguldj innen, vidd el ezt a kelekótya, locskafecske Amarillát!

- Na, ez úgy elröppent innen, mint aki megsértődött - mondta Miklós a lovának. - Pedig igazán nem volt rá oka. Igaz?

- Nem tudom, kedves gazdám. Táltos ide, táltos oda, azért én csak ló vagyok. Aki rajtam ül, annak okosabbnak kell lennie.

Válaszra már nem volt idő, mert nagy fényesség támadt körülöttük, és hopp, nagy hegyek közé ékelt zöld mezőn találták magukat.

- Megérkeztünk - mondta a táltos.

Miklós körülnézett. Na, nem volt túl biztató vidék. Fenyegető formájú hegyek, a fák, mintha ragadozómadarak, még a fű zöldje sem olyan volt, mint odafönn. Bánta is Miklós. Csak egy dolog érdekelte: merre lehet Tündér Tercia? Erre sem kellett sokáig várniuk, mert a haragoszöld rét végében, egy haragos csobogású forrás mellett egy vizet merítő lányt látott.

- Akármi legyenek, ha az nem Tündér Tercia!

Ő volt bizony. Egymás nyakába borultak, örültek nagyon.

- Ne vesztegessük az időt! Meneküljünk! Kiszabadítlak, kedvesem.

- Jaj, a sárkány úgyis elér bennünket - sápítozott Tündér Tercia.

- Egyet se félj, táltos lovam van.

Ezzel föl pattantak a lóra, az meg száguldani kezdett, ahogy csak bírt. De száguldás közben is hallották, hogy a távolban valami megdöndül, megdobbán.

- Aha - mondta a táltos -, dobog a sárkány lova.

Így volt bizony! A sárkányember istállójában nagyokat dobbantott az ezüstszőrű táltos, kapálta a padlatot a patájával, csak úgy döngött bele a ház. Amarilla dugta be a fejét az istállóajtón. Megszólította a lovat.

- Hát te? Beteg vagy?

- Miért volnék én beteg? - csodálkozott az ezüstszőrű táltos, egy pillanatra még a dobogást is abbahagyta.

- Még kérded? Úgy kapálsz, duhogsz itten, mint aki megvesz a fájdalomtól.

- Még hogy beteg! Tudd meg, szerencsétlen, én vagyok a világ leggyorsabb táltosa. Ami más lónak száz lépés, az nekem egy, ami neki tíz nap, nekem egyetlen óra. Most pedig hordd el magad - mondta gőgösen, és nekilátott tovább duhogni, döbbögni.

Hallotta odabent a sárkány, hogy nagyon nyugtalan a lova, benyitott hát az istállóba, a foga közt pipa füstölgött.

- Mi baj van, kedves táltosom? - kérdezte.

- Viszik Tündér Terciát - kiáltotta a ló.

- Ehetem-e, ihatom-e?

- Ehetsz is, ihatsz is, a padlásról lehozhatok ötven csomó dohányt, megvágogathatod, elpipázgathatod, utána megtörögethetsz ötven szakajtó diót, megeszegetheted, és még akkor is könnyűszerrel utolérjük Tündér Terciát.

Amarilla előbújt a szénarakás mögül, suhogást, hersegést hallott.

- Ez meg mi?

- Sárkány gazdám most vágja a dohányt.

Rögtön ezután zuhogás támadt, és a ló már mondta is:

- Sárkánygazdám most törí a diót... Nézd csak, te még mindig itt szemtelenkedsz?! Takarodj iziben!

De Amarillának esze ágában sem volt takarodni, inkább kérlelni kezdte az ezüstszőrűt.

- Mondok neked valamit, te pokrócmodorú ezüstszőrű. Ne érd utol Tündér Terciáékat!

- Hogy én ne érjek utol valakit?! Megbolondultál!?

Amarilla tovább ütötte a vasat.

- Képes vagy ezt a gonosz sárkányt szolgálni? A jó ellen harcolsz?

A ló feléje fordította a fejét, szikrázott a szeme.

- Ezt pont te mondd nekem, te söprűnyélkoptató boszorkánypalánta! Én vagyok a világ leggyorsabb lova, punktum. Mindenkit utolérek, punktum. Nem érdekel, kinek a szolgálatában, punktum.

- Ostoba vagy, punktum - toldotta meg Amarilla a szónoklatot, és már szedte is a lábát, mert nagyot döndölt odabent valamely ajtó, jelezvén, hogy a sárkány elindult kifelé. Jött is. Fölnyergelte a lovát, fölpattant rá. Repültek, mint a szél. Egy ugrás, már látták a menekülőket, két ugrás, már ott voltak a hátuk mögött.

Észrevette Király Kis Miklós a sárkányt, és észrevette a lova is.

- Gyorsabban! - mondta Miklós.

- Ej, ez az ezüstszőrű, öelöle nincs menekvés - mondta a lova, de már abban a pillanatban ott is voltak, a sárkány maga elé rántotta Miklós lováról Tündér Terciát, s húzta ki a tokjából hatalmas szablyáját.

- Most pedig, Király Kis Miklós, vége az életednek.

Hű, elsápadt ám Amarilla. Mert mondanom sem kell, most is ott lábatlankodott mellettük, ott röpködött, mint egy báránnyelűárnyék. És mielőtt a sárkány fölemelte volna a fegyvert, Amarilla megpördült maga körül, mondta a kirgyola-bergjolát, és egy országútvén banyává változott.

- Jaj, kedves sárkány fiam - nyávogta elváltoztatott hangon -, elfogtad ezt a hétpróbást. Én is rá vadászok már mióta.

- Elfogtam, öreganyám, és soha többé nem kell tartanod tőle, mert most elnyisszantom a nyakát.

- Jaj, nem érdemel az ilyen könnyű halált - színészkedett Amarilla. - Add az én kezemre, majd én méltó módon elbánok vele. Szálanként tépem ki a haját, megvakítom, forró ólmot öntök a fülébe, kitépem a nyelvét, megnyúzom...

A sárkány gyorsan a hüvelyébe dugta a szablyát.

- Ne is mondd tovább. Ez nekem elég. Meg gondolom, neki is. Vidd, vén boszorkány, a tied. Hadd tudja meg mindenki, így jár, aki kikezd velem.

Ezzel megfordította a lovát, elvágatott Tündér Terciával.

A vénasszonnyá változott Amarilla állt mozdulatlanul.

- Mire vársz, vén banya - mondta neki csüggedten Miklós -, kínozz, vess véget az életednek, úgysem ér már az egy fabatkát sem. Tündér Tercia nélkül nem élet az élet.

Amarilla felfortyant.

- Te ostoba, te félküllős, te lütyű, te dinnye, de nehéz felfogással vert meg téged a természet. Na menj, amerre tágasabb, akkor lássalak, amikor a hátam közepét.

Felkapott a söprűjére, elzúgott, lerepült róla a fekete kendő, lobogott a vörös haja.

Miklós megkövülten bámult utána.

- Elengedett. Érted te ezt, kedves lovam?

- Mondtam már, ha nem is hétköznapi, de azért én mégis csak ló vagyok. Bár azt hiszem, kapiskálom.

- Ki vele!

- Azt hiszem, itt a közelemben van egy nálam sokkal nagyobb ló.

- Hol?

- Talán a hátamon.

- A hátadon, te balga! Ott én ülök.

A ló nem kívánt felelni, száguldani kezdett a felső világ felé, röppent körül köre. A három kis boszorkány ott ült a szakadék szélén.

- Ezt nem ölte meg a sárkány - mondta fölháborodva Rilla.

- Hogy történhetett? - kérdezte Marilla.

Amarilla megrántotta a vállát.

- Mit tudom én. Legjobb lesz, ha tőle kérdezed meg.

- Most aztán kezdetünk mindent előlről - mérgelődött Rilla.

- Miért? Nem sikerült neki kiszabadítania a Terciáját. Ezzel kész, vége. Nincs rá több gond.

- Te ostoba, hát azt hiszed, hogy annyiban hagyja? Megpróbálkozik vele még egyszer.

- Dehogy próbálkozik, most is alig úszta meg ép bőrrel.

Rilla lezárta a vitát:

- Nem ismered te még az ilyen ostoba, fafejű királykismiklósokat.

Amarilla nem szólt, maga elé bámult, s gondolt, amit gondolt.

Közben Miklós felért a szakadék szélére. Egy fa alatt megpihent a lovával együtt. Ami azt illeti, rájuk is fért a pihenés. De látszott, Miklóst nem hagyja nyugodni a kudarc, egyre azon törte a fejét, hogy szabadíthatná ki a kedvesét. Egyszer aztán fölkiáltott.

- Tudom már a módját! Egyszerű, mint a pofon. Az ezüstszőrűnél gyorsabb tálost kell szerezni. Mert biztos van nála gyorsabb.

A ló nagyot hallgatott.

- Miért hallgatsz?

A ló erre se szólt semmit.

- Tudom már, hogy miért hallgatsz. Mert tudod, hogy van ilyen táltos.

- Az az igazság, hogy még nincs.

- De akkor lesz. Igaz?

- Igaz. Úgy van megírva a csillagokban, hogy mostanában kell megszületnie az aranyszőrű kiscsikónak, s belőle lesz a világ leggyorsabb táltosa.

Király Kis Miklós felpattant fektéből.

- Nahát, az ő segítségével szabadítom ki Tündér Terciát.

- Csakhogy van ám egy bökkenő - mondta a ló. - Az aranyszőrű kiscsikót megszerezni legalább olyan nagy feladat, mint Tündér Terciát kiszabadítani. Mert az aranyszőrű kiscsikó a világvégi boszorkány udvarában fog megszületni. S oda még bejutni is reménytelen, nemhogy kihozni belőle valamit.

- Mindenáron oda kell jutnunk - kiáltott Miklós. - Kerül, amibe kerül.

- Ha nem másba, az életembe - motyogta a ló.

- Mit mondtál?

- Semmit, semmit, csak motyorásztam.

- Segítesz?

- Pattanj a hátamra! Máris indulhatunk. Elmegyünk a világ kovácsához.

- Oda minek?

- Hogy mind a négy lábamra acélpatkót verjen. Mert a világvégi boszorkány birodalmába Kaszaországban át vezet az út. Tele van égnek meredő, hegyes kaszákkal. Földön járó élőlény át nem jutott még rajta. Ha nekünk sikerül, mi leszünk az elsők.

- Hallottad - sziszegte Rilla. - Szorul a hurok.

- Körülötte? - kérdezte ijedten Amarilla.

- Körülöttünk, te balga. Ezer jaj nekünk, ha nem tudjuk megakadályozni, hogy eljusson Anya-Banya országába.

Vágtatott a táltos Király Kis Miklóssal a világ kovácsa felé, nyomában ott röpdösött a három kis boszorkány.

- Jaj, most mit csináljunk?

Nagy hegyek között, egy sűrű erdő közepén volt a világ kovácsának a műhelye. Nem akármilyen műhely volt, ha nem lett volna annyira kormos és füstös, akár királyi palotának is beillett volna. Segédek, inasok sokasága sürgött odabent, izzítottak, kalapáltak, reszeltek, lobogott a tűz, repült a szikra, s a sürgés-forgás közepén ott állt maga a világ kovácsa, domború mellkasú, sűrű szakállú, tűzmarta bőrkötényben, a felhajtott ingujj alatt dagadoztak az izmai. Király Kis Miklós elmondta neki, mi a kívánsága, a hatalmas ember bólintott, látszott, elfogadta a megbízást, rögtön hozzálát a patkókészítéshez.

- Gyorsan! Változzunk mi is inasokká! - kiáltotta Rilla, és már forgott is, mondta a kirgolya-bergolyát. Ott állt a három kisas, kicsit furcsák ugyan, de kisasok, semmi kétség.

- És most?

- Homokot keverünk a patkóvasba. Polyvát, forgácsot, patareszeléket.

Marilla is fölleskült.

- Egérpiszkot, nyeseléket, lúdganajt. Kócot, fűrészport, töreket.

- Acélt, aranyat, gyémánszemeket - súgta maga elé Amarilla.

Furakodtak befelé.

- Mit mondtál te, Amarilla? - kérdezte Rilla, de a választ megvárni már nem volt ideje, mert máris ott álltak a fűjtatóval izzított kovácstűzhely mellett, sürgött-forgott a sok segéd meg inas, forgatták a lángban a hatalmas izzó vastömböt.

- Húzd meg, nyomd meg, ereszd meg!

Hopp, Rilla egy marék homokot hajított az izzó vasba, Marilla lúdganajt, Amarilla meg gyémánszemeket.

- Olyan patkó lesz ebből, hogy a villám se tudja lerepegetni a lovad lábáról - mondta büszkén a világ kovácsa, és a vastömböt egy óriás üllőre emelte.

Rilláék se tétlenkedtek, szórták a vasba a nyeseléket-eseléket, vicket-vackot. Amarilla meg a gyémánszemeket.

- Törj szét az első kis kavicsra! Repedj, zúzódj, porként szálljál! - mondták ketten.

Amarilla meg:

- Gyémántkemény legyél!

Egy kisas már régen leste őket a szeme sarkából. Felkiáltott:

- Mester úr, ezek hárman rosszban törik a fejüket. Polyvát szórnak a patkóra.

A többi inas is rázendített:

- Homokot, murvát, patareszeléket, egérpiszkot, lúdganajt!

- Meg gyémántot - mondta a legeslegkisebb inas.

- Gyémánt?! Eszed tokja. Habarék, kavarék, kóc, fűrészpor, törek!

A világ kovácsa abbagyta a kalapálást, a három furcsa inas felé fordult.

- Kik vagytok ti, hé!? Azonnal takarodjatok, vagy hátrakötöm a sarkatokat!

De be se tudta fejezni, mert a legkisebb szeplős inas fölsikoltott.

- Jaj, egy egér!

És futottak, ahogy a lábuk bírta.

- Még hogy kovácsinas!? És fél az egértől.

Király Kis Miklós mélyen elgondolkozott. Már megint ez az egér! Miféle rontás ólálkodik itt? Még szerencse, hogy a világ kovácsát nem zavarta meg a közjáték, kalapálta ügyesen a patkót, rámérte a ló lábára. A kis boszorkányok meg odakint veszekedtek.

- Az ostoba sikítózásoddal megint mindent elrontottál.

- Ugyan már, rég elzavart bennünket, amikor előjött az a fránya egér.

- Akkor se sikítózzál, ha egeret látsz! Miféle boszorkány lesz tebelőled? Arról nem is beszélve, hogy minden tervünket tönkreteszed.

Közben elpárállott róluk a kovácsgúnya, a bőrkötényke, visszavedlettek eredeti formájukba.

- Mit csináljak, ha félek az egértől. Félek, félek, félek, és kész!

De a másik kettő nem figyelt rá, a patkolást nézték, a világ kovácsa beverte az utolsó szöveget is, reszelt egy kicsit, igazított, a patkóitól még táltosabbnak látszott a táltos, sziporkáztak a patkói, s mintha egy-egy drágakő is megvillant volna bennük.

Király Kis Miklós már föl is pattant rá, s a ló mérföldes nagy ugrásokkal elindult Anya-Banya országa felé.

- Majd Kaszaország, majd Kaszaország! - rikoltozta Rilla, és mind a hárman ott lebegtek a lovas mögött.

Messziről látszott már Kaszaország. Égnek meredő kaszahegyek, ameddig csak a szem ellát, és még azon túl is, sok-sok mérföldön át, de a ló nem teketóriázott, belevetette magát a kaszák közé, első ugrására recsegték-ropogtak az acélhegyek, második ugrására pendülve törtek. Közben a lányok mesterkedtek, löködték, nyomkodták lovat-lovast, de nem nagyon kellett ott mesterkedni, mert a harmadik ugrásra már annyira elkopott a patkó, hogy egy kaszahegy fölsebezte a ló patáját. Azért ugrott, repült, még akkor is, amikor a sokadik ugrás után már csurom vér volt a patája. Fel is jajdult a nagy fájdalomtól. Pedig akkor már látszott Kaszaország túlsó széle. Csábító, puha zöld mező hívogatott Kaszaország szélén, arra még rálépni is gyönyörűség volna.

- Még egy ugrás, kedves lovam.

A ló erőlködött, de elfogyott a lendület, el az erő, nagyot sóhajtott.

- Nem bírom már, kedves gazdám. De tudod mit, megpróbállok a nyakam egyetlen mozdulataival kilódítani a mezőre. Csússz előre a nyakamra!

Miklós előrecsúszott, a ló nagy lendületet vett, egy ívet írt le a nyakával, és elrepítette Miklóst.

Na, most kezdtek ám munkába a lányok.

- Rontsuk el a röpte ívét!

Nekiestek, de amit Rilla és Marilla rontott, azt Amarilla helyrehozta. Így aztán Miklós kipottyant a zöld fűre.

Visszanézett a lovára.

- Nem hagyhatlak itt!

- Te csak Tündér Terciával törődj! - kiáltott vissza a ló, és Király Kis Miklós nem tehetett mást, nekivágott a nagy kalandnak.

A lányok ijedten mögötte.

- Jaj, mit kapunk Anya-Banyától! - És Rilla közben a szeme sarkából gyanakodva Amarillára pislantott. Ez mintha Király Kis Miklós pártjára állt volna, amikor mi húztuk, nyomta, amikor mi ránehezedtünk, emelte. Már nyitotta volna a száját, hogy kimondja a gyanút, amikor feltűnt a gyalogúton a róka. Éppen szembejött Miklóssal. Na még csak az hiányzik, hogy ezek egymásra találjanak! Mert a róka régi ellensége Anya-Banyának, sok borsot törtek egymás orra alá, a róka sokért nem adná, ha elpusztíthatná Anya-Banyát. Nosza, vékony hangon suttogni kezdett.

- Király Kis Miklós, itt jön minden élő ősi ellensége, a ravaszdi róka. Megesz bennünket, törbe csal bennünket, kiirt bennünket.

- Ki beszél? - kapkodta a fejét Miklós, mert persze látni nem látott senkit.

- Kis nyúlfiak vagyunk, madárfiókák, fácán-csibék. Lódd le a rókát, lódd le a rókát, nagyon kérünk, lódd le a rókát!

Király Kis Miklós látta, nem látta, megszánta a fiókákat, kapta a puskáját, ráfogta a rókára. Majd ad ő a pernahajdernek fácáncsibéket meg ártatlan nyúlfiakat fölfalni!

A róka megállt.

- Látom, emberfia, megcéloztál a puskáddal. Nagyon rosszat teszel, ha megölsz.

- Talán te kegyelmezel a kicsiny nyúlfiaknak, madárfiókáknak, fácáncsibéknek?

- Hét kölyköm vár odahaza, mind elpusztul a védtelenje, ha végzel velem.

- Kegyelmezz neki - suttogta Amarilla olyan halkán, hogy senki más meg ne hallja, csak Király Kis Miklós.

Miklós leengedte a puskáját.

- Na, nem bánom, róka koma, a hét ártatlan kölyködre tekintettel megkegyelmezek neked, mehetsz Isten hírével.

A róka meghajtotta magát.

- Nagyon köszönöm, jószívű ember. Jó tettért jót várj, itt van ez a síp, fogd, bármikor bajba kerülsz, fújj bele, s én jövök segíteni.

Miklós eltette a sípot.

- Köszönöm. S ha már így összehozott bennünket a sors, mondd meg, merre találok a világvégi boszorkány tanyáját.

A róka maga mögé intett.

- Ha egyenesen ezen az úton mész, odatalálsz. De én azt tanácsolom neked, nagy ívben kerüld el, mert nála gonoszabbat keveset hord hátán a föld.

- Ne félts te engem, róka koma!

Azzal már ment is, hátra se nézett.

Ballagott hegyen-völgyön át, mindig csak előre, egyenesen.

A lányok hazaröppentek, mondták volna, mi történt, de Anya-Banya nem azért volt a világ legnagyobb boszorkánya, hogy ne tudott volna mindenről.

- Szégyentelenek - mondta -, hát ennyit ért a tanításom, a sok rátok áldozott idő! Egy közönséges földi halandó túljár az eszeteken!

- Azért volt, mert...

- Csend! Hallani sem akarlak benneteket. Semmi jót ne várjatok, kemény lesz a büntetés.

Kitárta a kamraajtót, bezavarta őket, és rájuk zárta az ajtót. Éppen idejében, mert dörömbölt valaki a fakapun.

- Majd én elintézek téged, te fajankó - dörmögte a banya, és odament a kapuhoz, kitárta, mézesmázos hangon köszöntötte Király Kis Miklóst.

- Szép jó napot, édes fiam, mi járatban vagy erre, ahol a madár sem jár?

- Szolgálatot keresek, öreganyám.

- Ezer szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál, mert bizony énnekem éppen egy ilyen tefajta legényre lenne szükségem a ház körül. Ha neked is úgy tetszik, fölfogadlak egy esztendőre.

- Itt a kezem, nem disznóláb, csak a fizetségben egyezzünk meg előbb.

- Ha jól végzed a munkád, azt kívánhatsz, amit akarsz. De ha nem, szolgám leszel örökre. Áll az alku?

- De még mennyire, hogy áll! Mi lesz a munkám?

Anya-Banya az istállóba vezette Miklóst. Három ló volt odabent, egy szürke, egy sárga meg egy pej.

- Ezeket kell kihajtanod a legelőre, és estére hiánytalanul bekötnöd őket ide, a helyükre. Ennyi az egész. Gyerekjáték, nem?

Miklós nem szólt semmit, már oldozta is a kötőfékeket, terelte kifelé a lovakat, kinyitotta a nagykaput, irány a széles mező.

A banya behajtotta utána a kapuszárnyakat, és utánaézett egy résen át. Vihogott.

- Csak hajtsad őket, hajtsad, szerencsétlen!

Megpördült maga körül, és már mondta is a bájoló szöveget:

- Kirgyola, bergyola, belzebubbancs, béka csüng az álladon, szálljon rád az álomfelhő, folyja körül bokád, térded, melled körül motoszkáljon, cirógassa meg a szemed, a szívedbe, zsuppsz, beszálljon, hulljon rád dermesztő álom!

Nem értette Miklós, mi történik vele. Mintha bilincset raktak volna a lábára, elnehezdedtek a léptei. Minden erő kiszállt belőle. Egy kicsit leülök - gondolta magában. De biz', ahogy leült, úgy érezte, sose tud többé fölkelni, elnehezdedtek a szempillái, hej, sose volt még ilyen álmos, a három ló ködbe vészett előtte, bekoppant a szeme. Aludt, mint a bunda.

Több se kellett a vén banyának, már futott is. Átlépett az alvó Miklóson, megállt a lovai előtt. Bűbájoskodott, mondta a szöveget, és a három lovat kacsatojássá változtatta. Fölkapta a három tojást, beletette a köténye zsebébe.

- Nincs olyan ember, aki titeket beköt az istállóba.

Ezzel futás, hazafelé.

Miklós meg ott maradt a fűben.

A kamrában Amarilla felriadt mély álmából, mellette aludt a két testvére. Jaj, mi történhetett, érezte, most valami nagyon rossz történt, s mintegy önkéntelenül kiszakadt belőle az ének:

- Ébredj fel, kedvesem, az álom halálod!

A hangra Rilla kinyitotta a szemét, álmosan körbepislogott, látszott, első pillanatban azt sem tudja, hol van.

- Mi, mi van? Te ébresztettél föl?

- Jaj, olyan mélyen aludtál, azt hittem, meghaltál.

- Hagyj aludni, te ostoba! - ezzel visszahanyatlott, aludt tovább.

Megint felcsendült Amarilla hangja.

- Ébredj fel, kedvesem, az álom halálod!

Most meg Marilla nyitotta ki a szemét.

- Hagyj aludni, te ostoba!

Ezzel aludt is tovább.

A vén banya is meghallotta az éneket, odarontott a kamrához. Bekiabált.

- Mit óbégatsz, te lány?!

- Olyan mélyen alszanak a testvéreim... Félek... Én csak azt énekeltem - mondta, és hogy megmutassa, mit, már énekelt is: - Ébredj fel, kedvesem, az álom halálod...

- Elhallgass, mert kitekerem a nyakad!

De ekkor már hiába kiabált, mert az énekhang elhatolt Miklósig. Ijedten fölült, belefülett a csendbe.

- Mi az, ki szólít?

Kiröppent szeméből az álom, fölugrott. A lovak! Hol vannak a lovak?

- Hé, lovacskáim! Kedves lovacskáim.

A banya odahaza röhincsélt.

- Azokat aztán hívhatod! A lovacskáidat.

Beosont a tisztaszobába, a három tojást egy vékába tette, s rájuk ült, mintha ki akarná kelteni őket.

- Ezeket hajtsd be, te szerencsétlen emberfia! - Hahotázott, ahogy a torkán kifért.

Miklós meg szaladgált jobbra, balra. Szaladgálhatott, amennyit csak akart, sehol a lovak.

- Most aztán mitévő legyek?

Még szerencse, hogy eszébe jutott a síp. Az ám, a róka sípja! Előkapta, belefűjt. Abban a szempillantásban ott ült előtte a róka.

- Hívtál, kedves gazdám.

- Nagy bajban vagyok, róka koma, eltűntek az őrzésemre bízott lovak.

- Az bizony nagyobb baj, kedves gazdám, mint gondolod. Kacsatojássá változtatta mind a hármat a vén boszorkány, és most, mint a kotlós, ül rajtuk odahaza a tisztaszobában.

- Akkor hát nincs segítség?

- Valamit azért megpróbálunk. Fogd ezt a kötőféket, s amikor alkalmad adódik rá, csapd a kacsatojásokhoz.

Ezzel kettőt-hármat fordult maga körül, mire a harmadik forgás végére ért, már sereglettek köré a többi rókák. Egy egész rókahadsereg gyűlt Miklós köré, s aztán egy jelre elindultak Anya-Banya háza felé. Be az udvarba, be a házba, föl a padlásra. Zajongtak, zuhogtak, döbögtek, zörögtek, csak úgy zengett a ház. A banya kapkodta a fejét, az öklét rázta a padlás felé, de aztán csak elszakadt a cérna, fölugrott, fölkapta a söprút, szaladt a padlásra.

Több se kellett Miklósnak, futott a kosárhoz, a tojásokhoz vágta a kötőféket, visszaváltoztak a lovak, mire a vén banya a sok menekülő róka között lekecmergett a padlásról, már be is kötötte őket az istállóba. Elégedetten nekitámaszkodott az ajtófélfának.

A banya meg egyenesen be a tisztaszobába. Kirontott.

- Hol vannak a tojások?

- Jó estét, öreganyám. Milyen tojásokat keres?

Dúlt-fúlt a banya, félretolta Miklóst, bekukkantott az istállóba. Ott állt a három ló, abrak a jászolban, széna a saroglyában, tiszta alom alattuk.

A vén banya majd fölrobbant a méregtől.

De azért mézesmázos arcot vágott.

- Jól megálltad a helyed. Teljesítetted, amit vállaltál. Gyere, válaszd ki a járandóságodat.

Ezzel egy jókora szobába vezette. Halmokban állt ott a tömérdek kincs, arany, ezüst, drágakő. Miklós behunyta a szemét, hogy el ne vakítsa a nagy fényesség.

A banya közben kiszaladt, kitérte a lányok kamrájának ajtaját.

- Rilla, Rilla - sutyorogta -, megszületett az aranszörű kiscsikó, gyorsan dobd a szemétdombra.

Futott Rilla az istállóba. Ott volt az épp akkor született aranszörű kiscsikó. Rilla fölnyalábolta, kidobta a szemétdombra. A banya meg visszament Miklóshoz.

- Választottál, fiam? Ott az a három véka arany. Mind a tied.

Miklós rázta a fejét.

- Az bizony nem kell.

A banya megdühödött.

- Hát mi az ördög kell neked?! Ha akarsz, adhatok ráadást is. Ott, azt a nagy gyémántot. Vidd, a tied.

Közben beóvakodott a szobába Rilla, nagyokat pislogott az anyjára, jelezvén, hogy a feladatot végrehajtotta.

- Ni csak, magának lánya is van?

S mivel a másik két lány is besomfordált a kincseskamrába:

- Hát hány lánya van magának?

- Annyi lányom van, amennyi kell. Mondd már, hogy kell-e a ráadás gyémánt?

De Miklós továbbra is a lányokkal volt elfoglalva.

- Nézd csak, a kis szeplős! Nem találkoztunk mi már valahol?

- Hej, kifelé innen - kiabált a banya, terelgette kifelé a lányait, s maga is utánuk ment, hogy saját szemével lássa a szemétre dobott kiscsikót. Miklós megint egyedül maradt, s akkor a kis szeplős behajolt az ablakon. Hadart.

- Azt válaszd, ami a szemétdombon van! És ha már a tied, kapd az öledbe, senkit ne engedj hozzányúltni! Vidd a kapun kívülre, fésüld meg a sörényét...

- Amarilla! Mit csinálsz?

- Csak benéztem az ablakon.

- Takarodj onnét!

- Jaj, egy egér! - kiáltotta a lány, és elszaladt az ablaktól.

Aha, az egeres. Már megint. De hiszen ez mindig be akart engem csapni. Főtt a feje Miklós-nak.

A banya visszajött.

- Tessék már választani! A három véka aranyra meg a gyémántra megkaphatod ráadásnak ezt a gyertyatartót. Nézd meg! Legalább húszkilós.

Na, most mit csináljon? Higgyen annak a szeplős kis vakarcsnak? Ej, lesz, ami lesz. Hiszen a kincsekkel semmire se menne. Nem azért jött ő ide. Kimondta.

- Nem kell a kincse, öreganyám. Azt választom, ami a szemétdombon van.

- Megbolondultál? Még hogy szemétdomb!

De akkor már Miklós határozott léptekkel ment a szemétdombhoz. Rámutatott a kiscsikóra.

- Ezt választom.

- De hát ez dögvóráson van! Nem éri meg a holnapi napot.

Miklós nem szólt, fölnyalábolta a kiscsikót, megindult a kapu felé.

- Gondold meg, te szerencsétlen!

- Nekem ez kell, és kész - zárta le a vitát Miklós.

- Akkor csak annyit engedj meg - mondta a banya -, hogy megsimogassam.

Miklós válasz helyett futásnak eredt, ki a kapun, neki a mezőnek. Letette a csikót, megfésülte a sörényét. A kiscsikó megrázta magát, föl pattant, aranyszőre megfényesedett, és szempillanás alatt a világ legszebb táltosa lett belőle.

- Pattanj a hátamra, kedves gazdám! Ne félj semmit, a szél sem ér a nyomunkba. Nekem egy ugrás a világ.

És már repültek is, a táj alattuk, mint a térkép.

Nézett lefelé Miklós, és egy nagy meleg könnycsepp gyűlt a szeme sarkába. Ráhullott a táltos nyakára.

- Szédülsz, kedves gazdám?

- Nem szédülök, csak megláttam valamit. Nézz csak le!

Kaszaország fölött repültek, ott sötétlett a szélén egy kis mozdulatlan pontocska.

- Ni csak, egy ló - mondta a táltos.

- Az bizony. Az én hűséges barátom, aki nélkül téged soha meg nem szerezhettek volna.

A táltos megfordult a levegőben. Szállt a kaszarengetegbe szorult ló felé.

- Élsz-e még, kedves kis lovam?

- Élek, Király Kis Miklós, és boldog vagyok, hogy sikerült a terved. Menjetek csak Sárkányországba, szabadítsátok ki Tündér Terciát!

- Csak nem hagyunk itt - mondta az aranyszőrű -, kiviszlek a mezőre.

Miklós lábujjhegyen, mozdulatlanul állt a kaszahegyek között, amíg aranyszőrű táltosa egy ugrással a mezőre röpítette a régi lovát. Aztán már jött is.

- Most már legalább tudom, hova kell mennem. Hogy menjek, kedves gazdám, mint a szél, vagy mint a gondolat?

- Mint a gondolat. Repülünk Tündér Terciához.

A boszorkánycsalád a padláslépcsőn szorongott, onnan bámultak Király Kis Miklós meg a táltos után. Tudták, az aranyzőrűvel szemben tehetetlenek.

- Odanézz! Kiszabadította a régi lovát.

- Mert jószívű - suttogta Amarilla.

Anya-Banya fölfortyant:

- Mi közöd neked a jó szívhez, te sátánfajzat?!

Marilla gonoszkodva mondta:

- Igenis, Anya-Banya, ha Amarilla nem segít neki, sose viszi el az aranyzőrű kiscsikónkat!

- Ellenünk volt. Király Kis Miklóshoz húzott - toldotta meg Rilla.

Anya-Banya szeme szikrákat hányt.

- Segítettél neki.

Amarilla lehajtotta a fejét.

- Segítettem.

- És miért?

- Mert beleszerettem.

- Ebbe az ostoba fajankóba?

- A felfuvalkodott senkiháziba.

- Nem felfuvalkodott, és nem senkiházi. Láthatjátok, mindenre képes a szerelméért.

- Aki nem te vagy.

Amarilla nem szólt semmit, csak elpirult, ragyogtak a szeplői.

- Te szeplős vakarcs, te béka! Hiszen a szerelmed rád sem nézett, észre sem vett... Most büntetésből nézd meg, hogyan menti meg a szerelmét! Gyere! Szenvedj!

Megvilágosodott a házfal, előbb vibráló fényfoltokat lehetett látni, aztán összeállt a kép. Sárkányország haragoszöld mezeje látszott, rajta Király Kis Miklós és Tündér Tercia.

- Tündér Tercia! - kiáltott Miklós.

- Király Kis Miklós! Itt vagy mégis? Hát nem pusztított el a boszorkány? Kedves szerelmem, miért jöttél el, tudod, hogy ügyis hiába. Meg fog ölni a sárkány! Miért is jöttél. Jaj, szegénykém.

- Ne félj, Tündér Tercia, nem a sárkány, a szél sem ér nyomunkba!

Ezzel Király Kis Miklós maga elé emelte a nyeregbe Terciát, de közben már hallották, hogy nagyon dobrokol a sárkány lova.

Na, megint bedugta az orrát a sárkány az istállóba.

- Mi baj van?

- Viszik Tündér Terciát!

- Ehetem-e, ihatom-e?

- Se nem ehetsz, se nem ihatsz, mert amíg a világ világ, s ráadásul hat nap, azalatt se érijük utol őket, mert az én legkisebb testvérem, az aranyszőrű táltos hátán ülnek.

A sárkány nagyot hördült dühében. Fölpattant az ezüstszőrű hátára, a vékonyába vágta a sarkantyúját.

- Utánuk!

- Hallod-e, sárkány gazdám, ne sarkantyúzz ilyen fájdalmasan, kiserked a vér az oldalamon.

- Száguldj, te dög, mert megöllek!

Röpültek az aranyszőrű után. Visszanézett az aranyszőrű, lassított.

- Hahó, ezüst bátyám, nem unod szolgálni azt a gonosz sárkányt!?

Csorgott a vér szegény ezüstszőrű oldalán. Könnyű volt hát az öccse szavára hallgatnia. Ágaskodott, megrázta magát, leröpült a hátáról a sárkány, zúgott lefelé, nagyot durrant, szétrobbant, mint egy bomba. Az ezüstszőrű csatlakozott Király Kis Miklósékhöz. Boldogan hazarepültek Tündér Tercia udvarába. Ahogy Tündér Tercia lába földet ért, megelevenedtek a sóbálvány emberek, meg a lovak az istállóban, vidáman lobogni kezdtek a tüzek, az üstökben fortyogott az étel.

- Király Kis Miklós, megtarthatjuk a lakodalmunk - tárta ki a karját Tündér Tercia, megszólalt a zene, fényes vendégsereg sorjázott be. Táncra penderültek.

A boszorkányházban is állt a bál. Csak másféle. Anya-Banya előrenyújtotta karmos körmű kezét, és megátkozta a lányát.

- Segítettél Király Kis Miklósnek, megölted a sárkányt! Kirgyola, bergyola, belzebubbancs, béka csüng az álladon, elveszem a mosolyodat, a szemedet, az arcodat, a lobogó hajadat, elveszem minden porcikádat. Kirgyola, bergyola, Amarilla, szél legyen belőled! Száguldj a világ körül nyughatatlanul, huhogj, zúgj, siránkozz, süvíts, te átkozott!

Amarilla lassan elpárállott, szél sírt föl, elszállt.

Tündér Tercia háza körül különös szél támadt, lobogtatta a lakodalmi tüzeket, lebegtette a táncolók ruháit, bedudált a kéménybe. Király Kis Miklós, maga sem tudta, miért, elszomorodott. Kiosont a kertbe, a szélbe tartotta az arcát.

- Mit akarsz, te szél, miért szomorítasz?

A szél csak sírt, sírdogált körülötte, és mintha egy vörös hajtincset látott volna, egy szeplős arcot. Király Kis Miklós, a győztes, állt szomorúan a kertben.

.oOo.